

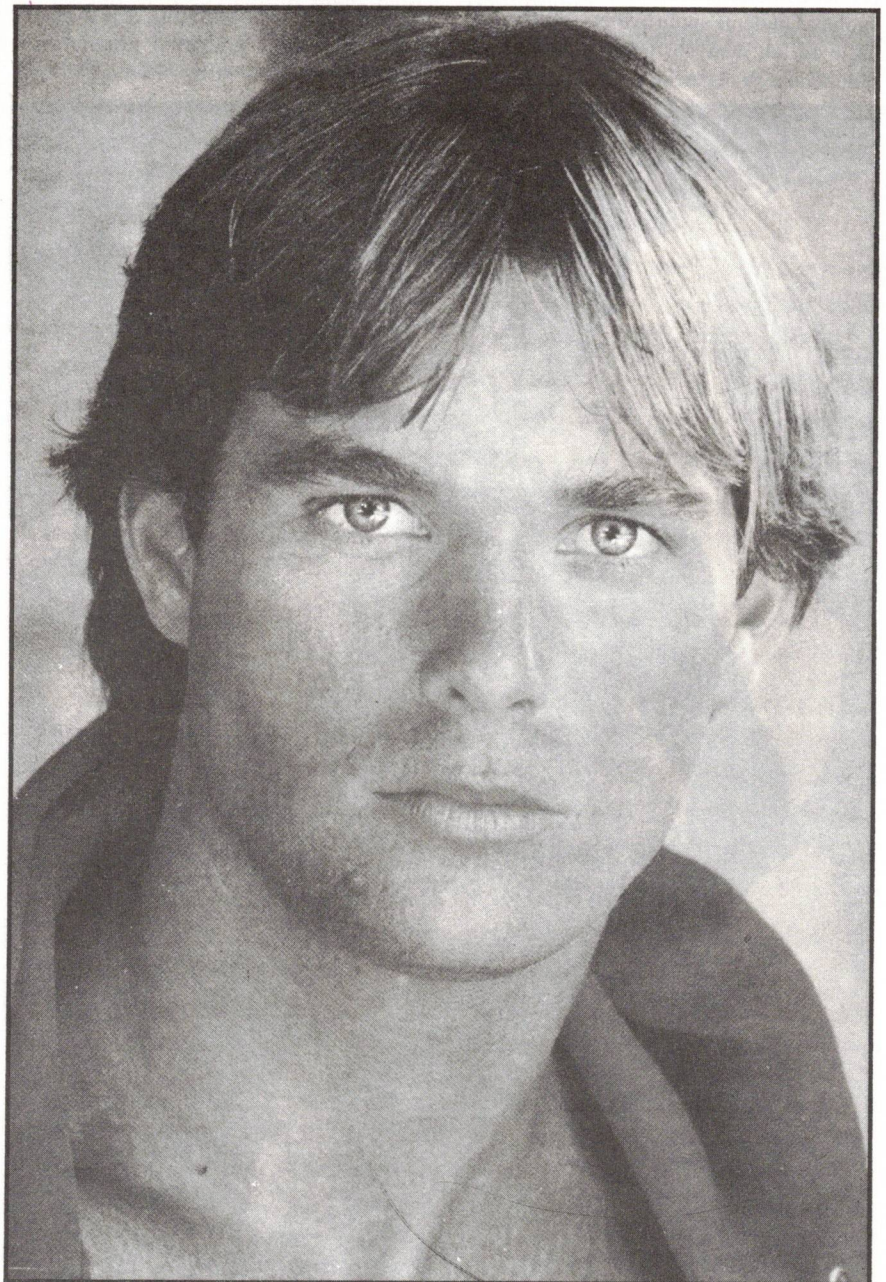
LAMBDA

1994 ROČNÍK 5 ČÍSLO **1/2**
Cena 15 Kč

*Máš-li dobrého přítele,
máš víc než on.*

*Jestliže má někdo
v životě smůlu,
neznamená to,
že celý jeho život
je tragédie.*

Jan Werich

Vážení čtenáři,

vítáme Vás u 5. ročníku LAMBDY. Děkujeme Vám za přízeň a očekáváme, že si v tomto roce zpřijemíte život i tím, přečtete-li si jedenkrát za dva měsíce v dvojnásobném rozsahu šetnácti stran proti roku předchozímu dvojměsíčník LAMBDU.

Vy sami, zejména pak počet ročních předplatitelů, jste rozhodli o tom, jak bude LAMBDA v r. 1994 vycházet. Její nízký náklad, (pokud by nebyla zvednuta i tak již vysoká výrobní a tedy i prodejní cena) neumožňuje v současné době bez sponzorů, osobních darů a placené reklamy pokrýt finančně náklady na dvanáct čísel celého ročníku.

Těšíme se na Vaše dopisy, příběhy, zážitky i inzeráty. I Vy se můžete podílet na obsahu Lambdy.

Redakce

PROČ SI MUŽI NEMYSLÍ TO, CO ŘÍKAJÍ...

Stejná slova, ale jiné světy. Není divu, že se někdy o vlásek míjíme...

Když nám gay kluk řekne: "Zavolám ti...", myslí často, že nezavolá. Myslel tím: Nemám chuť se s tebou už setkat, a nemám odvahu ti to říci.

Muži a velmi často gayové nemyslí vážně to, co říkají. Druhý by měl sám vytušit z podtextu, co vlastně tím myslí. Často slibují modré z nebe. Společnou cestu. Říkají: Až budeme spolu, až budeme spolu bydlet... ale bohužel často to tak nemyslí. Nemyslí z hlediska dlouhodobější perspektivy. Myslí to tak nej-

výše v dané chvíli.

Právě toto, jak zjistili experti, je "mužský způsob". Mužní muži se často dokáží opájet vlastními slovy. Svůdnými řečmi přivádějí i sami sebe do svůdné nálady. Jsou někdy až neuvěřitelně pyšní na ty vzdušné zámky, které malují. Ale není to nic než vzdušné zámky. Když ženštilější partner trvá na realizaci, někdy se ohradí: Ale vždyť jsem to nemyslel tak vážně!

Německý sociolog tvrdil, že je to přesně totéž, jako když politikovi připomínáme jeho předvolební sliby. Mužnější typy

zpočátku více mluví, protože agitují, dělají si reklamu. Později se stávají jednoslabičnými, protože nyní už jde o pravdu ve věci jejich citů, o osobní věc. Mužnější typy často vůbec netouží, aby věděli příliš o svých citech a o svých problémech. Mluví-li o tom, pak jen tehdy, že to vyžaduje zženštilější partner, ale přijde jim to zatěžko.

Inu příroda, mužnější muži chtějí podmaňovat slovy i činy. Zženštilější typy chtějí slovy udržet, upevňovat. Chtějí slovy zdůraznit společné, to, co je spojuje nebo mělo by spojovat. Vlastní přání stavějí mnohdy do pozadí, aby partnera příliš brzy neodcizili. Mužnější typy nerady mluví o osobních problémech. V jejich očích jsou problémy slabostí. Mluví raději o sportu, politice, o svém povolání... Měkčí typy mužů chtějí často slovy udržet kontakt. Rozhovor je pro ně účast, zájem a přichylnost. Proto se všemi podrobnostmi referují to, co během dne prožili, s kým se setkali, s kým telefonovali, co jim říkali, co oni říkali jim... a to někdy v takových detailech, které nemají pro "pravého" muže skoro žádnou informační hodnotu.

Ve skutečnosti nakonec nejde ani o informaci, ale o mezilidské vztahy. Pro ženštilější typ muže stejně jako pro ženu je rozhovor důkazem existence vztahu. Hledají tento důkaz. Neřeknou: Ty se mnou málo mluvíš o svých osobních věcech, ale pokoušejí se osobní sdílností kontakt nejdříve udržet, což "praví" muži nechápou. Nepodstatné maličkosti je totiž obtěžují, a proto vypnou. Zženštilější typ gay muže často vyjadřuje svá přání nepřímou a myslí si, že by jeho protějšek měl být natolik citlivý, aby uměl číst mezi řádky jejich skutečná přání.

Jenže mužní chlapáci tak citliví nejsou, protože jsou zvyklí vyslovovat své přání přímo nebo rovnou je splnit. To že jedni ve věcech rozhodují sami a druhí by si o nich rádi povídali, je jeden z důvodů, proč část naší minority neříká přímo, co si myslí. Chtěli by slyšet i mínění toho druhého, aby k rozhodnutí dospěli společně.

Jak z toho ven? Mužný typ potřebuje někdy na něco aspoň trochu času. Mít pocit, že se tak rozhodl sám. Výčitky a obvinění nevedou k ničemu. Pro jejich protějšky je přínosné být dobrým příkladem, nevyčítat, mluvit méně a k věci, říkat - pokud to jde - konečně i to, co si přímo myslí.

(p)

Policejní razie v pražském gay klubu Drake's

V neděli 9. ledna 94 v půl druhé ráno vtrhlo do podniku asi 15 mužů, někteří drželi škorpióny, jeden videokameru. Razie v pražském videoklubu ve Zborovské ulici trvala asi 20 minut. Během této doby stačili policisté vyrazit i dveře na WC, legitimovat a na kameru zaznamenat několik lidí, zadržet jednoho Angličana bez pasu a pošramotit dobré jméno této země. Vše se odehrálo v rámci bezpečnostních akcí Prostor a Restaurace ve spojitosti s návštěvou amerického prezidenta Clintona. Nikdo však netušil, že je na místě zákroku i člen sboru prezidentových poradců.

Jmenuje se David Mixner, Clintonův bývalý spolubydlící z koleje, jeden z iniciátorů zrušení oficiálních represí proti gayům v USA. Když pracoval na legalizaci služebního poměru homosexuálů v US Army, vážně se s Clintonem pohádal a odjel z Washingtonu. Jeho vliv a argumenty byly však silné. Po týdnu mu prezident volal a sdělil mu, že si to rozmyslel a chtěl, aby se vrátil a pokračoval v započaté práci. Toto rozhodnutí rozvířilo veřejné mínění a zvedlo Clintonovu popularitu.

Při policejním zásahu bylo v klubu asi padesát hostů, z toho dvacet cizinců. Mnozí z nich byli natáčeni přímo ve videokabinách s erotickými filmy. Použití kamery při podobných akcích má sloužit inspekci ministerstva vnitra při posuzování zákroku z hlediska dodržení zákona. Očití svědkové sdělili, že předmětem zájmu kameramana nebylo jednání jeho kolegů, ale samotní hosté. S policisty v černých uniformách přišli dva muži středního věku v konfekčních oblecích, kteří akci řídili. Neměli žádné povolení od státního zástupce (prokurátora) a podle nového znění zákona o policii od 1. 1. 1994 ani žádné nepotřebují. Stačí jim jejich vlastní důvodné podezření. Majiteli klubu však nikdo nesdělil, o jaké podezření se jednalo.

Po odchodu policie odešlo ihned z klubu pětadvacet lidí a dá se předpokládat, že se už nikdy nevrátí. Majitel Drake's, Američan William Higgins, se cítí touto skutečností značně poš-

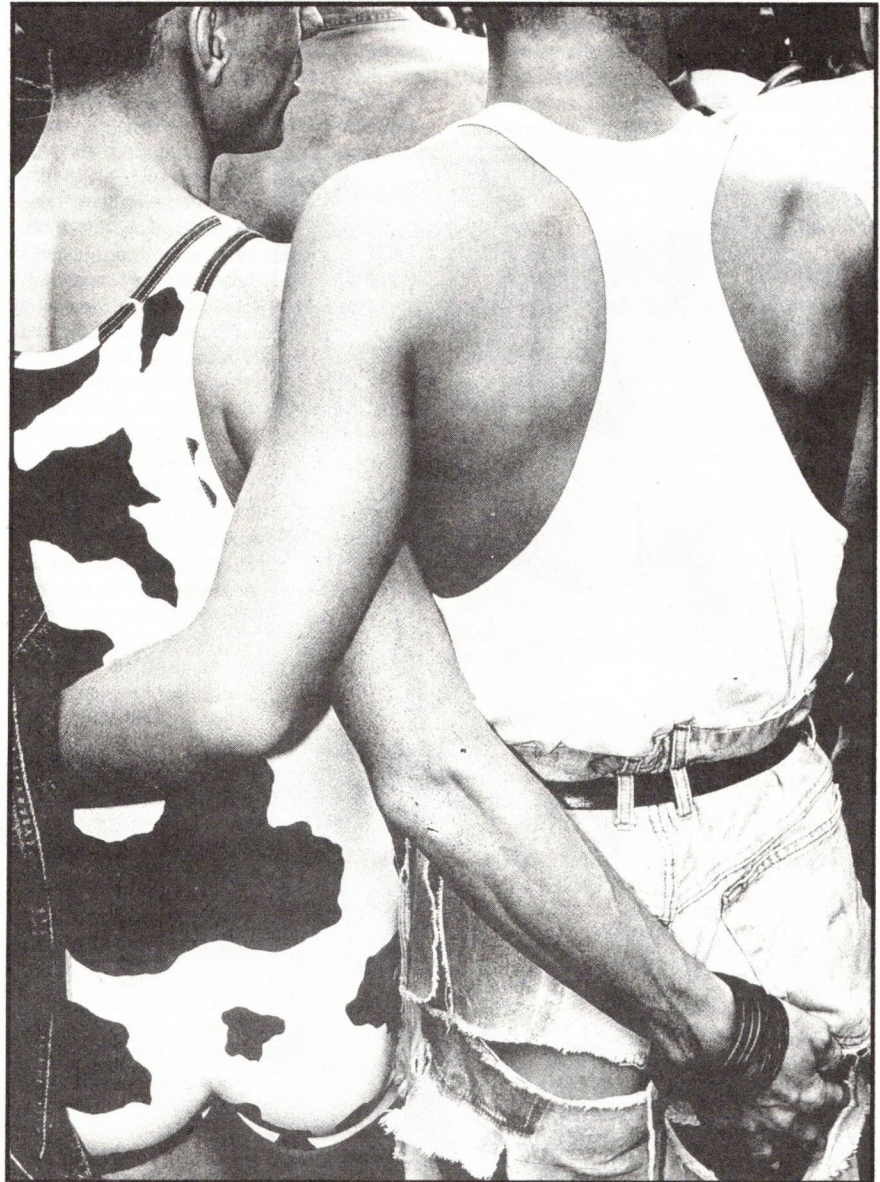
kozen. David Mixner byl Clintonem požádán, aby pro něho od ledna 1994 dělal jakési "tajné oči" v Evropě. Měl cestovat soukromě a sledovat "druhou stranu mince" v době, kdy bude on sám oficiálně jednat s představiteli starého kontinentu. Mixner strávil v Praze skryt před novináři čtyři dny. Ubytoval se v hotelu Intercontinental a se svým přítelem Higginsem každý den večerel ve vybraných restauracích.

Na Čechách se mu líbila jejich liberalita a stále se zlepšující tolerance ve vztahu vůči sexuálním menšinám, z níž by si mnoho puritánských Anglosasů mohlo brát příklad. Nebylo

dne, aby pan Mixner v průběhu svého pražského pobytu nenavštívil Drake's. Byl i nečekaným svědkem noční razie. Williama Higginse ujistil, že bude svého šéfa o všem informovat a za sebe řekl, že je podle něho třeba důsledně zvážít, zda je stát, který se ohání podobnými torzy demokratických zákonů, dostatečně připraven na vstup do společnosti západních demokracií.

Od nás odjel pan Mixner ve své utajované misi do Berlína, aby posléze mohl svému šéfovi leccos zajímavého povyprávět...

podle Blesk magazínu č.3 - zkráceno (p)

**zážitky z cest
jednoho z nás...**

Jaro v Kalifornii

LOS ANGELES

Ještě jednou jsem se vydal v květnu strávit víkend na kalifornský jih. A zase způsobem, který na univerzitě fungoval - na vývěsce někdo nabídne auto, cíl a termín, a kdo se chce připojit, dělí se o benzin. Jenže tentokrát jsme s odvažnou Židovkou (byla to její první delší cesta autem) za volantem jejího dvanáctiletého volva sice hladce vyjeli, ale sto mil před cílem (a stejně tolik minut před páteční půlnocí) najednou začalo auto, zprvu nenápadně, ubývat sil - tedy elektriny. Milé volvo haslo, sláblo (automatika je za jiných okolností moc prima věc), až jsme skončili na krajnici dálnice. Široko daleko liduprázdná polopoušť, nádherná hvězdná obloha nad hlavou a vedle sebe v autě vyplašená dvacítká... (smůla, že vždycky tam, kam jsem měl namířeno, jely holky).

Nakonec jsme stopli ochotného Indiána, s jehož pomocí jsme se dostali dál, postupně až do horského průmyslu před Los Angeles. Vysvětlil nám také, proč nám nechtěl nikdo zastavit: jemu samotnému se stalo, že ho jednou takhle stopovala "v nouzi" dáma s autem, jenže

když zastavil, vyrojilo se ze křoví asi sedm chlapků - jen tak tak, že ještě stačil ujet.

My jsme ho posléze, už s namontovanou novou baterií, nechali jet také, čehož jsme za

nedlouho moc a moc litovali. Ukázalo se, že alternátor nedobíjí, a tak jsme u pumpy v onom průmyslu, navíc strašně větrném, zůstali "viset" až do rána, kdy otvíral servis, a my jsme si aspoň nechali dobít baterii - dál to bylo z kopce. Alternátor na tohle staré volvo samozřejmě nikde vůkol k máni. Při dalším vybití už jsme byli v civilizaci, na okraji losangeleské aglomerace. Po odtahení k opravě jsme shledali, že personál jde zrovna na oběd... Poté alternátor objednali, a když jej za dvě hodiny přivezli, ukázalo se, že je to jiný typ (s tím správným pak přijeli až překvapivě brzy).

Konečně jsem v pět odpoledne usedl na zápraží domu, kde bydleli moji hostitelé, po cestě, která měla trvat šest hodin, a protáhla se na dvaadvacet. Pod krásnými palmami jsem už jen odevzdaně čekal, až se vrátí Paul z letiště, neboť svého partnera právě vyprovázel na několikátý denní cestu po Evropě, mimo jiné i na berlínský Europride. Po takové devastující anabázi jsem měl sto chutí zalézt do postele a spát až do rána, ale Paul mě přesvědčil, že si West Hollywood o sobotní půlnoci rozhodně nesmím nechat ujít. Vzpomínal na dobu, kdy se sem jako ani ne dvacetiletý přistěhoval (a právě prožíval svůj "coming out"), jaký to pro něho byl šok, vidět pohromadě tolik gayů proudících v pohodě po Santa Monica Boulevard od diskotéky k diskotéce...

A byli tam! Narváno na chodníku, na diskotékách, v barech, kabaretech, do noci otevřených obchodech, v knihkupectví - kluci všech barev pleti, ve dvojicích, skupinkách i sami, bezstarostně, nalahko, v klidu anebo naopak v rachotu vychutnávali kouzlo sobotní noci.

Jenže já jsem měl před sebou jasný cíl na neděli, kvůli kterému jsem vlastně přijel: desátou jubilejní slavnost "Gay Pride" v přímořském městě Long Beach, na jižním okraji nekonečné losangeleské aglomerace. Ani nevím, jak jsem se po kratičké noci přinutil vstáta doběhnout v poslední chvíli na autobus, který mě dovezl do centra Los Angeles (pohled zpátky na svah se známým nápisem HOLLYWOOD jsem sotva vzal na vědomí). Hodinka v modré rychlodráze, a už jsem na konečné v centru města s tím přílehačným názvem - Long Beach. Dlouhá pláž tu opravdu je, burácející Pacifik láká, s rac-

ky, pelikány a delfiny, jejichž nepopsatelně ladné skoky dávají na chvíli zapomenout, proč jsem vlastně tady. Avšak dlouhý oceánský bulvár, trasa průvodu, je blízko, vede paralelně s pláží: sem míří davy ze všech směrů, proudí po chodnicích a já si mezi nimi hledám místo s co nejlepším výhledem.

Už je tu čelo, nejdříve slyšet, potom i vidět, transparenty ohlašují jednu skupinu za druhou, defilují desítky gay organizací z města i okolí, od místních středěškoláků po válečné veterány, sdružení rodičů a přátel, církve, pomoc nemocným AIDS, potápěče, rozhlas, noviny, cestovní kancelář... Průvod hraje, tančí, volá a mává s nadšením a neúnnavností dobré dvě hodiny. Proti proudu podél chodníků procházející dobrovolníci rozhazují náhrdelníky, rozdávají kondomy, lubrikační gely a jiné užitečnosti, diváci na chodnicích, v oknech, na balkónech i na střechách víří a halasně zdraví každý transparent, každého tanečníka, každý vyzdobený vůz a na něm zase všichni ty pozdravy oplácejí.

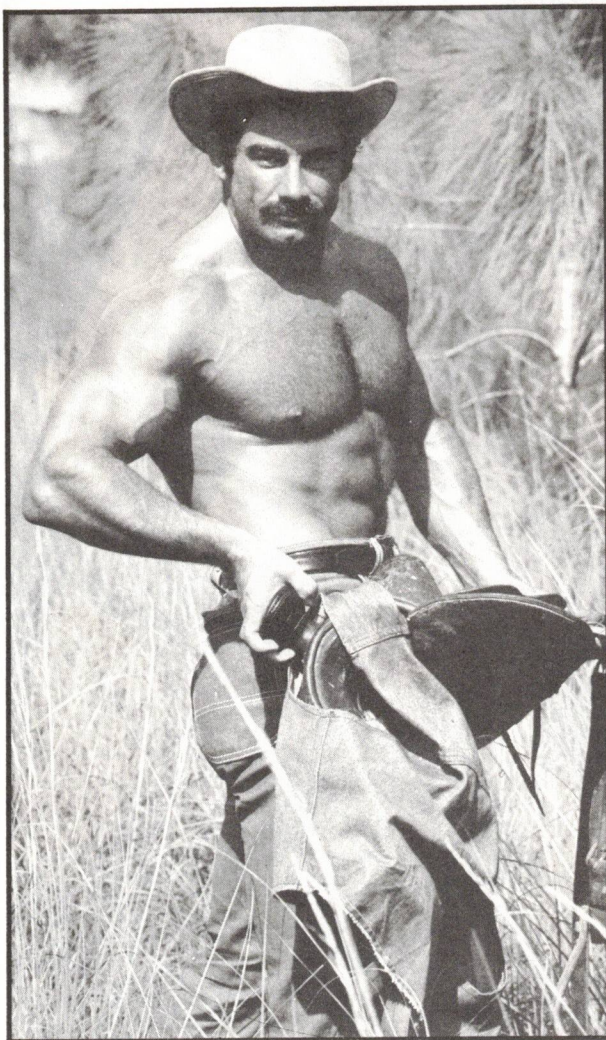
Uvolněná nálada panuje i odpoledne v pobřežním parku. Celý rozlehlý areál, vlastně téměř ostrov, je už od soboty vyhrazen oslavám a skýtá toho nečekaně mnoho. Největší zájem je o značně zaplněný vlnící se prostor pod obřím diskotékovým stanem. Techno se rozléhá dodaleka, ale na druhé straně je louka pro ty, kteří chtějí slyšet a tancovat na živou hudbu střídajících se skupin. Ještě dál je další příležitostný parket, na němž se hraje country.

Stánků je tu snad stovka, nabízejí nasycení a napojení, jen na alkohol si musíte nechat zajít chuť: je jenom pivo a opravdu, opilce nevidět ani s pokračujícím večerem, pokud nepočítám ty opilé láskou. Služby jako portrétování, nastřelování náušnic nebo tetování tu nemohou chybět, ale vedou stánky s tričky s obrázky a nápisy vyjadřujícími všechno možné i nemožné, humorně i vážně. Stánek má v areálu snad každá organizace, na kterou si vzpomínám z průvodu, a jsou tu ještě mnohé další: sem tam se zastavují, dávám do řeči, podepisuji petice, rozdávám materiálu a pomůcek mi stále přibývá, na tričko mi nalepují samolepky.

Cestovka mě hned zve do Austrálie a vybavuje kapesním gay průvodcem, vedle se s velkou legrací každou půlhodinu předvádějí pomůcky k bezpečnému sexu a pak se rozdávají. Je tu řada skupin na pomoc HIV pozitivním a nemocným AIDS: má tu již tolik obětí, proto se neúnavně propaguje bezpečný sex na každém kroku, všichni vědí až moc dobře, proč. Kdosi mi ukazuje fotku z průvodu deset let starou, říká: z těch všech, co na ní vidíš, může být dnes naživu tak polovina...

Sdružení amerických pořadatelů oslav "Gay Pride" je tu na pomoc těm, kteří přijeli z míst, kde třeba takové oslavy ještě nepořádají: když vidí, odkud jsem (přes pověstnou americkou neznalost zeměpisu tu více lidí naší vlajčku poznalo, a to takhle daleko od domova mimořádně potěší), vůbec nezapochybují, že za pár let bude "Gay Pride" i u nás zavedenou tradicí, bez níž by to prostě nebylo ono. Vyprávějí, jak shánějí reklamy, sponzory, vyjednávají s úřady, organizují dobrovolníky: všude se začínalo z ničeho, a dnes se tu o 90. letech hovoří jako o dekadě gay pýchy. Tématika je v novinách i televizi na denním pořádku, jenže nic nepřišlo samo od sebe.

Přemýšlím, jestli mám sdílet jejich vizi naší blízké budoucnosti, ale moc mi to nejde. Hned pode mnou totiž dva kluci v objetí válejí

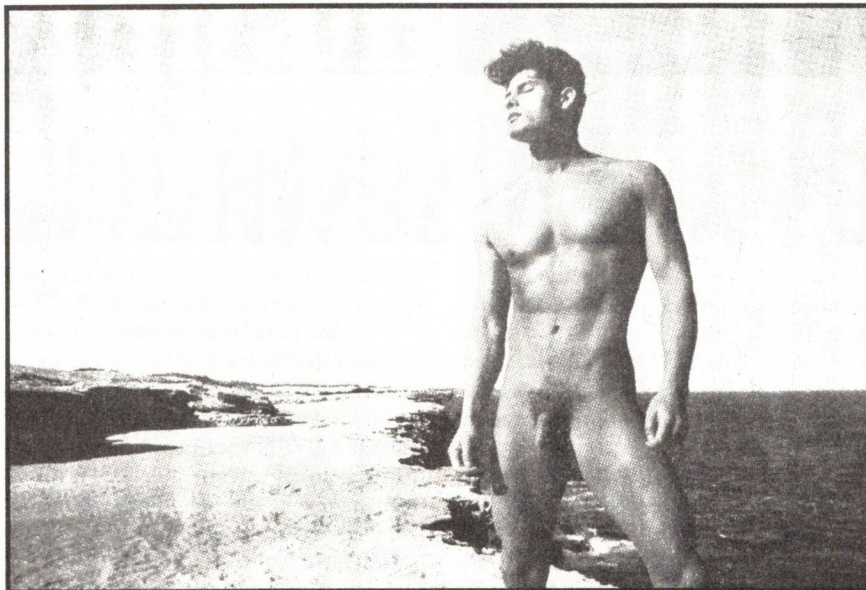
sudy, zapomněli na všechno kolem, a to jsme pár kroků od burácejícího pódia. Setmělo se, rodiny s kočárky už se odebraly domů, hodně jich přišlo oslavit dnešní den sem za svými přáteli, kterým je výchova ratolestí zatím tak často odpírána. Zákoutí pod palmami teď už patří objímajícím se dvojicím, z návrší nad nimi protínají nebe laserové paprsky a z druhého konce v pravidelném rytmu vzdáleně hřmí techno. Tady, na tomhle kousku země na okraji nekonečného oceánu, je snad právě teď to sedmé nebe gayů.

Pavel

JARO... NEJEN V KALIFORNII

... Živ je gay, takže tím je jasné, že se v tomhle posledním vyprávění chci věnovat už ne tomuto nejlidnatějšímu státu USA, ale končinám dalším, které bych nechtěl opomenout. Jelikož jsem do nich zavítal jen "na skok", tak to bude stručně. Uprostřed máje slavím narozeniny... kdyby mi někdo předpověděl, že je jednou oslavím na Havaji, tak bych se asi zplna hrdla zasmál a měl bych ho za dobrého vtípálka. Jenže se to seběhlo tak, že nás tam z naší skupiny letělo hned deset a dohodli jsme se zrovna v onom termínu. Univerzitní cestovka nám "udělala cenu", a tak jsme jen litovali, že tam nemůžeme být místo tří nocí sedm, protože by to bylo téměř za jedny peníze. Cestovat na Havajské ostrovy bylo o to sympatičtější, že si zdejší gayové nedávno prosadili zákon o úředním partnerském svazku. Specializované cestovní kanceláře nezaváhaly a gay svatby začínají být další havajskou atrakcí, zejména pro dvojice z těch amerických států, kde takový zákon ještě nemají - a těch je zatím většina.

Ne, že by se mi nechtělo opěvovat krásy havajské přírody, ale teď se spíše soustředím na člověka, který sice součástí přírody je, ale notnou část ostrova Oahu, kde leží Honolulu, Waikiki i Pearl Harbor, změnil v souvislé obydlené pásmo s věžáky a dálnicemi. Obyvatelstvo je tu etnicky neobyčejně pestré (zrovna měli národní svátek Filipinci) a navíc se mísí s turisty z celého světa, kteří se každý slunný den vyloží na plážích: je tu pro ně sezóna po celý rok. Východní okraj Waikiki má i svou tradiční gay pláž, navíc jednu z nejhezčích, neboť je lemována parkem, zatímco centrální pláže tohoto světově známého letoviska se díky neuvážené výstavbě Sheratonů a dalších obřích hotelů smršklý na

uzoučký proužek písku.

I mezi hotely se najdou specializované, na jeden pro gay klientelu jsem měl adresu a využil jsem jej alespoň pro získání zdejších gay časopisů a průvodce. Když jsem zkoumal, co bych si kromě tradičního náhrdelníku z tropických květin (síla jejich vůně Vás jej stejně za chvíli donutí sundat) mohl přát k narozeninám, posloužil mi právě ten průvodce. Zrovna o půlnoci, kterou se začínal den mých narozenin, měl jeden z gay barů ve Waikiki program. Z nenápadného přízemí bylo třeba nejdříve vyjít do patra, kde byl lesbický taneční bar a teprve ve druhém poschodí jsem se ocitl právě tam, kde jsem chtěl být. Zdejší "go-go boys" už začali svoji show: sehráli několik scének a pak vtančili mezi obecenstvo, věnovali se s havajskou hravostí jednomu po druhém a publikum je odměňovalo dolarovými bankovkami zastrkávanými za... inu bylo to mnohem příjemnější, než je zasunovat do vysokých bot, jak to bylo zvykem v kalifornských podnicích.

Havajské ostrovy jsou v nám nejvzdálenějším časovém pásmu: jsou tam o dvanáct hodin pozadu, ale to mě vůbec nevadilo, a na závěr mého dne jsem si show po 24 hodinách zopakoval - havajští kluci to prostě uměli,

a uměli to i se zákazníky: pamatovali si dokonce, ze které země jsem. A já si zase pamatuji na ně: zůstávají mi ve vzpomínce spojení s pojmem Havaj - i havaj.

Ještě jednu vzpomínku nemohu nechat jen tak. To se přesuňme o šest časových pásem blíže ku Praze, do New Yorku, stíženého právě úpornými červnovými vedry, zesilovanými v úzkých ulicích ještě horkými výdechy klimatizačních systémů. Nemá-li člověk čas uniknout z Manhattanu někam na pláž, nezbyvá než Central Park, podlouhlá oáza zeleně a klidu.

Poblíž má ateliér Lee, od něhož už jsme na našich stránkách publikovali vícero fotografií a při mé návštěvě u něj jsme probrali všechno možné a ještě mě vybavil novými fotkami. Řeč došla i na Central Park, který jsem právě prošel napříč cestou k němu, čímž jsem se v něm už trochu dokázal zorientovat. Na tu nejpozoruhodnější část jsem však nenarazil, takže mi Lee pro mou zpáteční cestu neopomněl vyličít, kde je louka, co na ní lehavají gayové, co je dál, za ní, až po skalnatý poloostrov obklopený členitým jezerem (vlastně Jezerem, protože se tak jmenuje - The Lake), a co je tam k vidění a provádění.

Je to neuvěřitelné, jaký krásný kus přírody se skrývá uprostřed takového velkoměsta. Je sice protkáno cestičkami, nad koruny stromů sem tam vyčuhují mrakodrapy, ale když sejdete z cesty, naleznete ve skrytu stromů temné roklinky, jednu i s potůčkem ústícím do jezerní zátoky, lemované skalami. Na vyvýšených místech skýtají intimitu odpoledne většinou již obsazená plochá skaliska: musím s radostí konstatovat, že gayové si zabrali jako své hájemství daleko nejkrásnější část parku.

To už jsem začínal tušit, že se moje zpáteční cesta napříč parkem poněkud protáhne. Za pozornost stála totiž nejen přírodní scenérie, ale i ti, kteří ji ve své pestrosti oživovali, ať už bílí či černí, procházející pěšky či projíždějící na kole, postávající či vysedávající na lavičkách nebo na skaliskách. To jedno skalní lože však zůstalo volné právě pro sblížení nás dvou, George a mne, kteří jsme si za soumraku dokázali, že opačná barva pleti nás vůbec nemusí rozdělovat, ba přímo naopak. A tímhle z nejsilnějších kouzel Ameriky, tou navzájem se přijímající různorodostí, byl nespoutaně naplněn i můj poslední večer jara v této zemi, zemi neomezených možností setkávání.

Pavel

Bylo mi šestnáct,

když jsem se dostal do Prahy. Začátek školního roku na průmyslovce byl bez přátel, bez vlastního příjmu, zato však s nedávno objevenou láskou, které jsem nemohl, ale ani nechtěl klást odpor. S jakou že to láskou? K tanci. Proto jsem se zapsal do kursu taneční školy.

Kurs nás účastníky bavil o to víc, že jsme mohli zůstat po trénincích až skoro do půlnoci v klubu, kde byl vedle sálu i útulný bar. Náš lektor, střední postavy, černovlasý a s plnovousem - říkejme mu Miky - se o přestávkách a po trénincích stával vždy barmanem a bavil se s námi o všem možném i nemožném. Že si rozuměl spíše s chlapci, jsem si všiml, ale nevěnoval jsem tomu zvláštní pozornost.

Asi měsíc před koncem kursu nás Miky zase jednou pozval do baru. Tentokrát to bylo s překvapením: nejdřív nemilým, protože jsme se sešli před zamčenými dveřmi. Vtom se přiftil Miky, převlečený do velice slušivé černé kombinézy, odemkl a my jsme užasli: slavnostní výzdoba, připravené pohoštění, tlumená hudba... Miky vyskočil na židli

a zvucným hlasem prohlásil, že nás všechny zve na oslavu svých pětadvacetin.

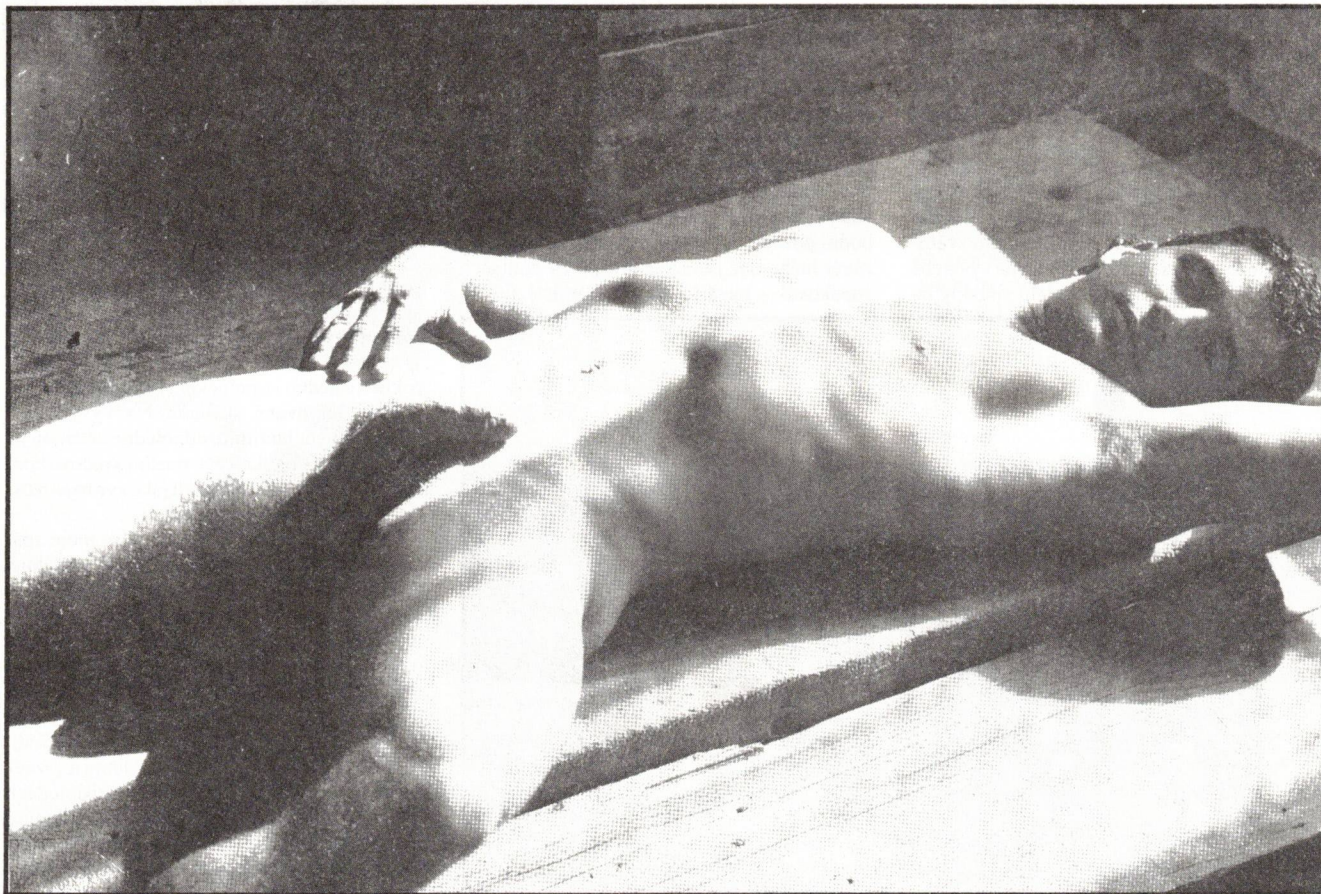
Jelikož jsem spíše samotář, seděl jsem v rohu a usrkával ze své sklenice sektu. V tom si mě povšiml Miky. Přišel do "mého" rohu a ptal se, proč se nebavím jako ostatní. Tak jsme se dali do hovoru a s přibývajícím počtem prázdných lahví na stole před námi se měnila i témata rozhovoru. Ani jsem nepozoroval, že ostatní už odešli. Zůstal jsem s Miky sám.

Seděli jsme proti sobě a povídali si. Chtěl jsem zodpovědět nějakou otázku a Miky mi řekl, že odpoví, jen když si sednu těsně vedle něj. Měl jsem už trochu v hlavě, a tak jsem udělal to, co chtěl. Nepřemýšlel jsem tehdy, proč to chce. Neměl jsem důvod. Tehdy v šestnácti jsem ještě neměl praktické zkušenosti se sexem - zkrátka, byl jsem panic. Na to, co se dělo dál, se pamatuji jen velice matně. Co vím ale jistě je to, že jsem se ráno probudil v jeho kanceláři vedle něj. Byl již vzhůru. Patrně čekal, až se probudím. Oblékl jsem se a odešli společně z klubu. Ani jediným slovem se nezmínil o tom, co se v noci stalo.

Jeden důsledek tato noc však měla: utvořilo se mezi námi jakési citové pouto. Jeho návrh na znovuprožití společné noci jsem odmítl a on byl natolik taktí, že jej už nikdy nezopakoval. Dávali jsme si malé pozornosti, které nás oba těšily. Prostě krása. Učený Řek by pro náš vztah použil označení "láska Agapé". Bližil se konec kursů a Miky se s několika z nás dohodl, že založíme taneční skupinu. Tak jsem s ním zůstal dále i při společné práci.

Asi po roce mezi mnou a Miky začaly neshody. Zkrátka, byl v tom jiný kluk. Shodou okolností můj nejlepší kamarád. Asi poskytl Miky mu to, co já nechtěl. Co jsem měl dělat? Měl jsem vybudovanou určitou pozici na taneční scéně, a tak jsem se rozhodl, že od Mikyho odejdu. Že odejdu nejenom od něj ze skupiny, ale že ho vypudím i ze své mysli. Dalo to hodně práce, než jsem "zapomněl": umínil jsem si, že si už nikdy nenechám od někoho mluvit do života. Dal jsem se svojí vlastní cestou a přijal nabídku tanečního a hudebního studia k výuce dětí.

Nejstarší z nás lektorů byla Markéta, čtyřicetiletá dáma, která žila čtyři roky v Itálii, kde byla provdána. Brzy jsme se spřátelili. Učili jsme se navzájem tancovat, ona mne učila italsky a já ji německy. Výuka tanců ve studiu se nám zalíbila natolik, že jsme spolu s několika přáteli založili vlastní

taneční skupinu. Škoda, že se vše nevyvíjelo podle mých představ. To, že jsem měl mnoho práce, jsem považoval za samozřejmost. Nelíbilo se mi ale Markétino chování ke mně. Byla stále jakoby něčím uražená a naštvaná. Nebyl jsem si ničeho vědom, čím bych se jí dotkl, a tak jsem to přecházel mlčením. Následující dny mi toto její chování však měly vysvětlit.

Na Silvestra jsme měli několik vystoupení; když jsme všechno odtančili, rozjeli jsme se k Markétě domů, kde jsme spolu chtěli Silvestra oslavit. Oba jsme už měli malinko upito, a proto jsme se ani nehádali. Bavili jsme se o pracovních věcech a přitom večereli a pili. S blížícím se ránem se náš hovor začal stáčet k sexu. Jako tanečník jsem byl zvyklý vídat nahé ženské tělo velice často, takže prostý pohled na něj mne už ani

nevzrušoval. Ale Markéta... Když se rozednilo, řekla, že už má toho klábosení dost a že jdeme spát. Snad už byla tak opilá, snad ne, ale prohlásila, že domů nesmím, že by se sama bála. Stál jsem ve dveřích a díval se na ni. Zepřítala se mne, proč se mi nelíbí, proč ji stále přehlížím. To bylo pro mne překvapení. Já ji přehlížím! A jak se ona chová ke mně? Ujasnili jsme si tedy naše vzájemné pocity a šli do postele. Strávili jsme v ní celý den. Určitě poznala, že je to poprvé, co mám dívku. Byl jsem hrozně nešikovný. Neřekla však ani slovo a opět začala být lektorkou. Naučila mne mnohému a já byl vděčným žákem.

Brzy nato však musela odcestovat zpět do Itálie. Měl jsem spoustu starostí se skupinou: odešla většina tanečníků, a proto jsem uspořádal konkurs. Hledal jsem především kluky, protože dívek jsem měl

dost. Z pěti uchazečů zůstal nakonec jeden - Mírek. Tehdy po tréninku jsem mu řekl, aby na mne počkal, že s ním chci ještě mluvit. Zašli jsme tedy do blízkého baru a dali se do řeči. Nejdříve o věcech obecných, ale s přibývajícím množstvím alkoholu v krvi došlo také na věci intimní. Tu se mi Mírek svěřil, že se mu líbím. Tohle mi řeklo již více lidí, ale nebral jsem je vážně. U Mirka to však nešlo. Musím přiznat, že se líbil i on mně. Vídali jsme se denně na trénincích a pro mne byl od té doby každý den potěšením. Změna v mém a jeho chování však neušla pozornosti okolí. Zkrátka, začali se o nás šířit "tiché zvěsti".

Jeden z mých učitelů tance si mne zavolaal a ptal se, co je na těch řečech pravdy. Neměl jsem co skrývat a řekl jsem mu vše. On si nalil drink a začal vyprávět: nechtěl tomu věřit, ale ten Mírek, se kterým jsme si nebyli lhostejní, je jeho partner. (Já si v tu chvíli uvědomil, že na tom, že 60 % tanečníků jsou gayové, bude něco pravdy.) Poslední dobou začal prý být nějaký roztěkaný a jiný než obvykle. Proč asi? Zůstal jsem při tom vyprávění sedět jako zařezaný. Nechtěl jsem věřit, že by mi Mírek lhal. Další den jsem se ho na to zeptal. Nezapíral. Neřekl jediné slovo na svoji omluvu. Vyhodil jsem ho. Nesnáším neupřímné lidi.

Tato zkušenost otřásla značně mojí vírou v ostatní. Nějakou dobu jsem podezřívával okolní lidi, že mají stále něco proti mně, že mě chtějí podrazit. Mnoho lidí jsem si takhle znepráčetil.

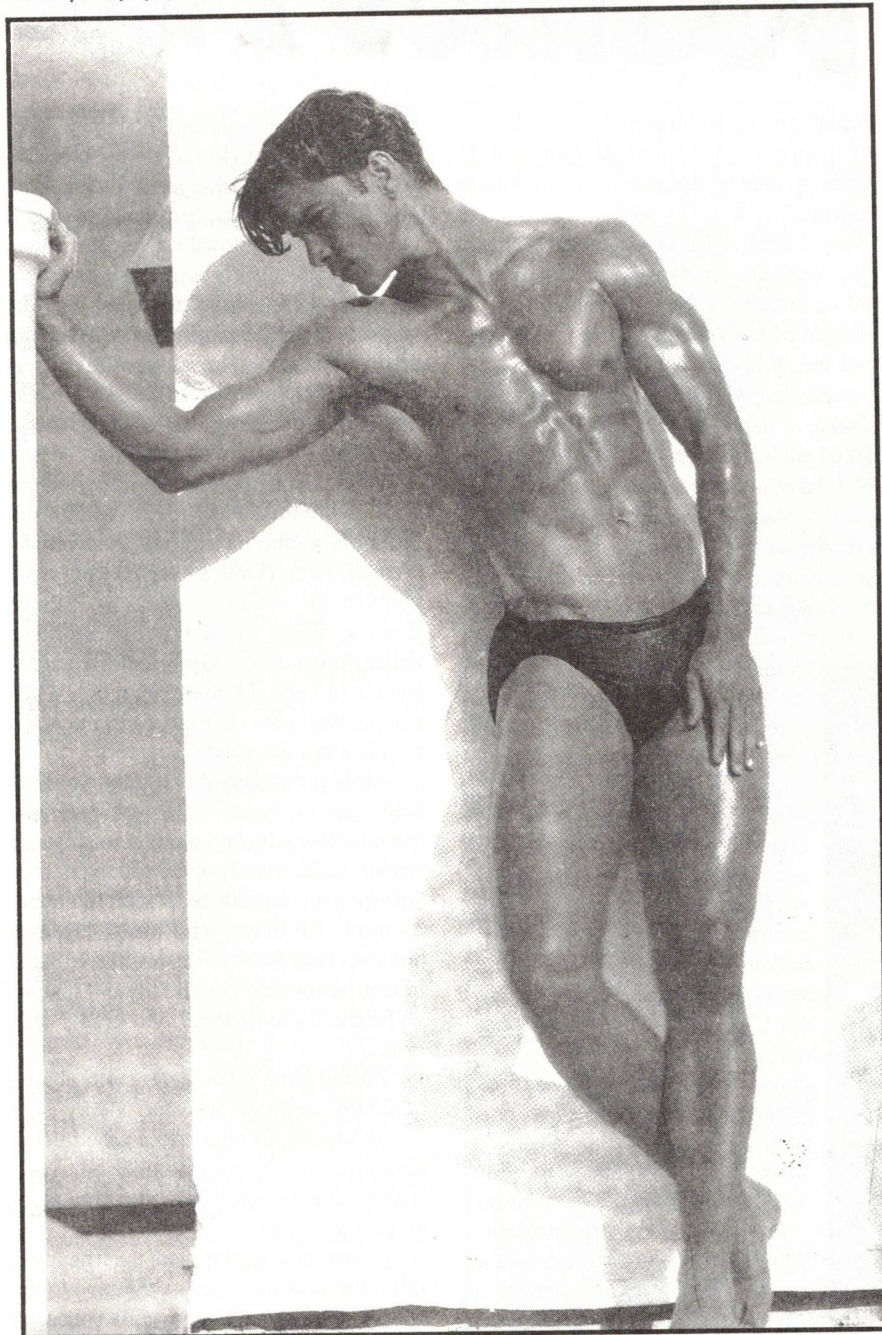
Abych se uklidnil, dal jsem si čtrnáct dní volno: odjel jsem na Šumavu, na letní setkání mladých lidí z církve. Každý z nás starších tam měl na starosti několik mladších. Já jsem dostal svěřeny tři dívky, něco mezi třinácti a patnácti. Jedna z nich se mi líbila; ne tak pro to, jak vypadala, jako spíš pro její intelekt a chování. Měla i pohybový talent, a tak jsem ji ve volných chvílích učil tančit. Tím se odstup mezi námi ještě zmenšil. Zamiloval jsem si ji a ona mne snad také (nikdy mi to neřekla, ale myslím, že ano).

Naše loučení bylo smutné. Po několika letech se mi na tvářích objevily slzy. A to jsem si myslel, že už ani plakat neumím. Ne, že by mi kolikrát do breku nebylo, ale vždy jsem jej potlačil. Před odjezdem mi dala dopis, který jsem měl otevřít až doma. Bylo to těžké, ale vydržel jsem to. Dopis sice začínal: "Miláčku", ale dál už bylo jen: "nemohu, je mi to líto, promiň".

Byla to další rána pro moji psychiku. Stejná, jako dřív. Je mi devatenáct a uvědomuji si, jak jsem se kdysi zachoval. Že jsem svým chováním mnoha lidem ublížil, a proto už teď nechci být takový, jako dřív. Víím, že ostatní lidé za moji bolest nemohou, a proto se snažím nedávat jí najevo. Bylo a je mi psychicky hrozně. Víím však, že lidem okolo mě do toho nic není. Proto se snažím se přemáhat. Pro jednoho člověka je to těžké, ale jde to. Snad mi někdo pomůže.

Kdo???

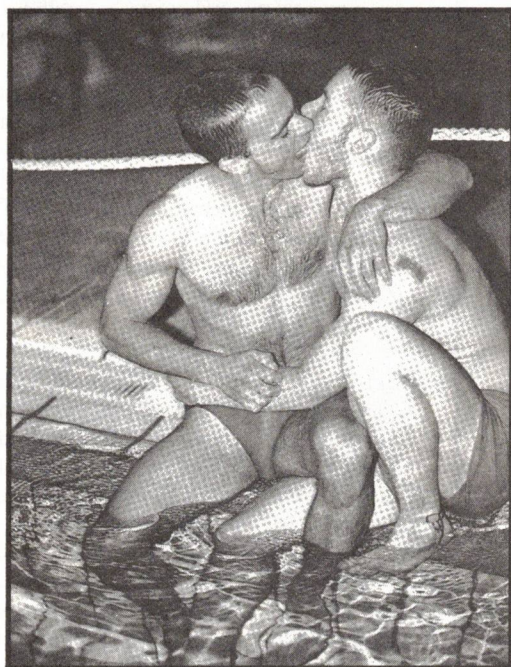
(cr)

erotická povídka

Chlapecký internát... komu z nás zvuk tohoto "hesla" nezpůsobí ve slیech teplo, tvrdo, těsno i vlhko? Ukažte mi takového! Chápu, že mnoho bývalých internátních vyhladovělců teď asi skepticky pokyvuje hlavou - je mi líto, prostě měli smůlu. Buď byla jejich školamoc pruderní, anebo scházela odvaha jim samotným. Moje vzpomínky se jim určitě budou zdát nevěrohodné, proto je píši raději s myšlenkou na ty, kteří internátní život nikdy nezakusili...

Počátkem všeho byla moje vášnivá náklonnost k jednomu spolužákovi z našeho pokoje - pěknému klukovi, na svůj věk vyspělejšímu než ostatní. Překonával je nejen výškou, ale i vahou, to díky rozvinutému svalstvu, a také rašícími vousy. Především ale nade všechny vynikal délkou a tloušťkou svého údu, který jsem den co den vídal ve sprchách a pak mi tanul na mysli o nudných přednáškách, o přestávkách, během samostudia a samozřejmě před usnutím. Nejraději jsem měl rána: vstával z postele, oblečen jen do krátkých pyžamových kalhot, jak byl zvyklý; když byl ke mně zády, nemohl jsem od jeho rýsujících se půlek odtrhnout oči. Látku tak napínaly, až se mi zdálo, že už už musí puknout ve švech. Rýha uprostřed přímo vsávala bavlnu a já jsem v duchu chtěl být touhle bavlnou, nořící se hluboko mezi ty jeho neodolatelné půlky. Že jsem z toho pohledu měl vždycky erekci, nemusím dodávat. Když se Artur (tak se jmenoval) obrátil ke mně čelem, bylo to ještě silnější. Bojoval jsem

sám se sebou, abych nepohlížel příliš okatě na tu jeho ohromnou vypuklinu... V té chvíli bych dal všechno za to, aby jen stáhl svoje kalhoty. Nějaké dva měsíce trvalo tohle mé pozorování úkradkem, skrývání vlastního vzrušení - zažíval jsem muka.

Jednu sobotu, kdy jsme nejeli domů, se mi neočekávaně podařilo sblížit se s Arturem. Jak si ten první fyzický kontakt s jiným mužem připomínám, ještě i dnes zažívám silné vzrušení. Artur se tehdy dopoledne vypravil zaběhat si do lesíka na konec městečka. Když jsem se ho

Kámoš z internátu

zeptal, zda se mohu připojit, bez zbytečných emocí ihned souhlasil. Oblečení do dresů jsme se ohlásili u vychovatele a vyrazili.

Byl začátek listopadu, mokro a chladno, venku ani živáčka - až na dva tři další běžce-amatéry, které jsme zahlédli. Artur nasadil přímo vražedné tempo. Vražedné pro mě, protože jsem zdaleka nebyl tak vytrénovaný: po dvaceti minutách mi už docházel dech. To, co bylo dál, vypadá jako banální scéna z gay videa - ale co naplat, když to tak bylo doopravdy? Zakopl jsem o trčící kořen a natáhl se jak široký tak dlouhý. Artur hned zastavil a sklonil se nade mnou: zkusil mne zdvihnout, ale na poraněnou nohu jsem se nemohl postavit. Artur usoudil, že to bude namožený

kotník. Sedl si na pařez, položil si moji nešťastnou nohu na kolena a zul mi botu a ponožku. Aby mi mohl namasírovat kotník, dal si moji nohu mezi stehna: chodidlo se mi přitom dotýkalo jeho pohlaví. Okolo bylo úplné ticho, nikde nikdo. Pohledem jsem se vpíjel jak zhypnotizován do jeho klína s tou náramnou boulí, rýsující se na jeho poddajném bavlněném dresu. Plno se dělalo i v mém dresu, jak můj úd rostl, byl jsem v té chvíli úplně bezradný. Pak jsem zkusil poraněnou nohou jeho imponující mužství jemně pomasírovat. Za okamžik už jsem pocítil tvrdost jeho údu. Významně na mě pohlédl - byl jsem rozdrážděný jako býk a bolest v noze jako by se vytratila. Nohou jsem přitlačil silněji a moje ruka už to nevydržela - přes dres jsem začal třít svůj už tuhý úd. Po chvíle

Artur přenesl svůj pohled z mého klína do svého, v němž už také narostlo množství toho mužského bohatství a - k mému milému překvapení (obával jsem se i nejhoršího) - se zeptal:

"Chceš vidět toho mého?"

Ani nečekal na odpověď a bleskově stáhl tepláky. V rozpacích jsem hleděl na obrovský kolík, houpající se v jeho mocných rukách. Položil jsem na ten nádherně vztyčený úd ruku a s rozkoší jej hnětl.

"Máš chuť?" - uslyšel jsem Arturovu otázku.

Přiblížil jsem se ústy. Byl tak silný, že

byl problém jej pojmout. Nakonec přecej ten tlustý had vklouzl do mé lačně rozevřené pusy. Sál jsem jej bůhví jak dlouho, až jsem měl pocit, že mi snad proděraví líce. Moje vyhladovělé a horlivé rty se rytmicky přesouvaly z jednoho konce toho obrovského ocasu na druhý a přidávaly na tempu. Mezitím Artur sevřel můj úd do dlaně a honil ho jaksepattí. Už jsem byl blízko vrcholu, když ustal. Dolehlo ke mně Arturovo tlumené sténání. Moje orální masáž se mu zamlouvala.

Nalehl na mě polohou 69 a obejmul mě tváře pevnými stehny. Jeho varlata dosedla obkročmo na můj nos, v mých sevřených rtech rytmicky tepala krev z naběhlých žil Arturova mužství. Sloněn shora k mému klínu si Artur prohlížel zblízka mé mužství. Opilý žádostí, zarazil jsem svůj kolík do hloubi jeho úst. V těsném sevření jeho rtů i jazyka jsem i já dal pocítit jemu mé vlastní rozměry.

Moje ruce zajely do hustého Arturova ochlupení na prsou. Cítil jsem pot jeho rozpáleného těla. Byl slaný a mužný. Ve strnutí, jak jsem byl jakoby přikován tíhou Arturova těla k podložce, vystřelil do mého nitra. Zalilo mě jeho husté, lepkavé, hojně sperma. Po chvíli jsem cítil, že takhle mocně jsem vytekl i já. Hladil jsem Arturovo břicho a prodlužoval tyto krátké okamžiky.

Zůstali jsme co nejdéle v této pozici, beze slov, bez vysvětlování. Mlčky jsme se pak vraceli do internátu a naše mlčení obsahovalo blaženou jistotu, že od nynějška dostane náš společný internátní život tu pravou šťávu.

Naše následující spojení jsme nedokázali odložit až na večer - vzájemná touha byla příliš silná. Oběma nám současně

došlo, že po intenzivním běhu se přeče po návratu na internát můžeme bez vzbuzení jakéhokoliv podezření odebrat do sprch. A hned jsme tam zamířili. Konečně jsem si mohl prohlížet Artura docela nahého. Měl asi metr osmdesát sedm a při pohledu na jeho proporce se mi tajil dech. Ačkoli krátce po vyvrcholení, byl jeho úd znovu zpola napřímen. Dotkl jsem se jeho ramene, z něhož stékala voda, a hladil jsem jeho břicho. Naše těla se splétala v proudy teplé vody. Arturův penis byl obrovský, tak jako jeho žádostivost. Jemu jsem se teď oddával, jeho laskání. Moje rty bloudily houštinou na jeho hrudi, sály jeho vzrušené bradavky, líbaly ramena, boky, silná stehna.

Artur vzal opět po chvíli toho mého do úst, s lačností poutníka vyprahlého žízni. Oddaloval moji ejakulaci až do poslední chvilky. Když masáž mého mužství na chvíli přerušil, ucítil jsem jeho rty na svých, jeho jazyk mi vnikl do ucha. Pohltila mne extáze, když jsem znovu laskal jeho svalnatá záda, krk, i chlupatou hrud.

Nato jeho ústa opěr vsála můj žalud a dal mi na něm pocítit jemné stisky svých zubů. To už jsme nemohl rozlišit, co je bolest a co rozkoš. Lehl jsem si na vykachličkovanou podlahu. Vsedě na mém hrudníku mi Artur skýtal pohled na jeho veliký úd, z něhož ráznými pohyby své mužné ruky vytlačoval porce hustého spermatu. Moje ústa dosud neochutnala nic tak úžasného jako ten tenký proud semene. Nemohl jsem se nasytit jeho natrpkým, slaným aromatem. Jedním z mnoha Arturových trumfů bylo, jak se dokázal udělat - dlouze, hustě a v takovém množství. Ten pohled na mě tak zapůsobil, že jsem se v tu ránu udělal taky - ani jsem se už skoro nedotýkal svého ocasu. Artur, stále ještě ejakulující, chtivě pohlížel na moje výtrysky a stačil ještě rukama obejmout oba naše ocasy, než se z nich vyronilo všechno semeno.

Po tom vyčerpávajícím dni jsme se nemohli dočkat nejbližšího odjezdového víkendu. Pod záminkou, že nám není dobře - což bylo za listopadového počasí docela věrohodné - nám povolili zůstat (za podmínky, že se najíme ve městě, aby kuchař nemusel vařit jen kvůli nám). V sobotu ráno jsme se probudili a s úlevou zjistili, že jsou všichni pryč - to naprosté ticho bylo příslibem nerušených rozkoší, které nás čekaly po celé dva dny.

Zdvíhl jsem se na loktech, abych se podíval, jestli Artur ještě spí. Užasl jsem: celý se odkopal, jeho dlouhý a silný úd, už vzrušený, spočíval na jeho chlupatém břiše. Kouzelná hůlka tak neuvěřitelných rozměrů. Ta moje povstala jako na zavolanou. Jak jsem vstal a blížil se k Arturovi, mířil můj klacek rovnou na něj. Vzal moji ruku a položil ji na svůj úd. Sevřel jsem ji v pěst, ale nestačilo to, abych jej mohl

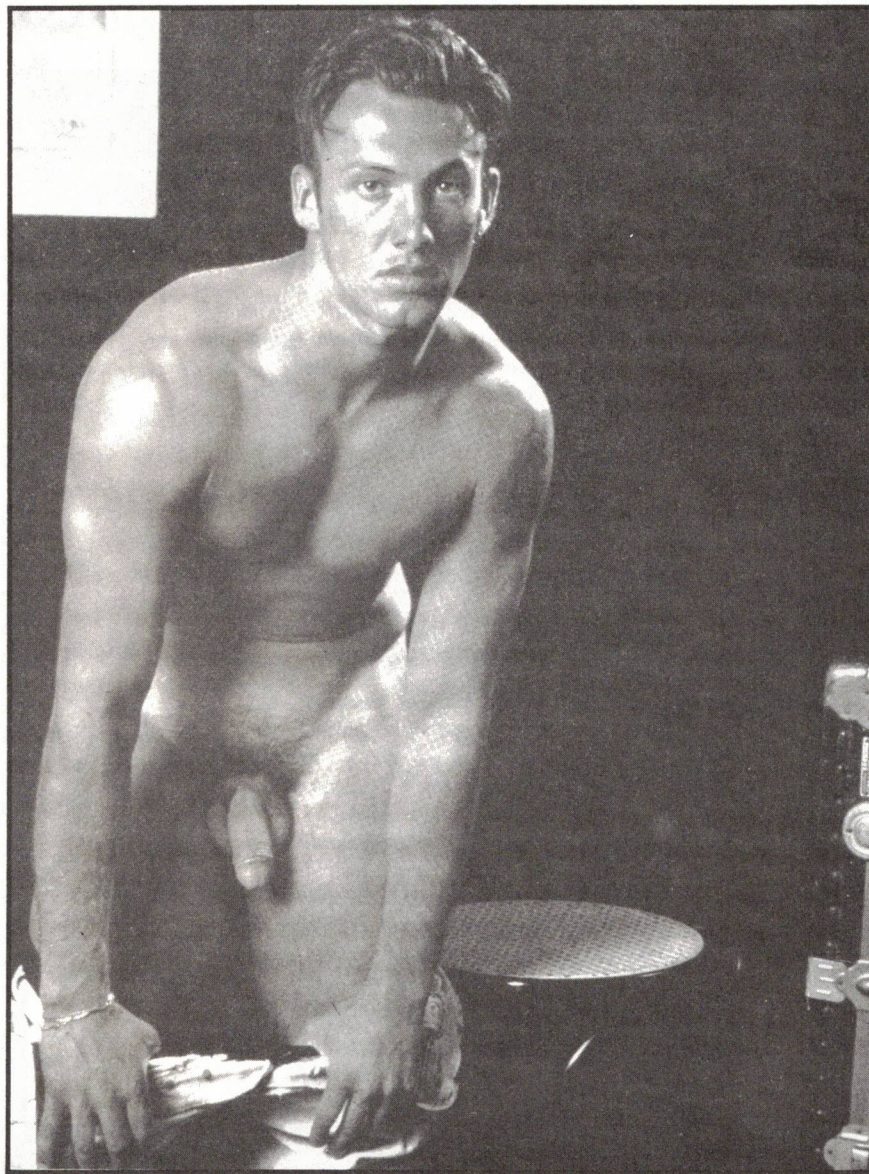
obejmout celý. Začal jsem mu ho pomalu honit; pozoroval jsem jeho koule, jak se zdvihají v rytmu mých pohybů. Shýbl jsem se a olízl tu jeho červenou meruňku, otvírající svá ústečka, která ze sebe právě vydala krůpěj. Vsál jsem celý jeho žalud. Pokoj se naplnil našimi těžkými vzdechy. Moje rty rychle sjížděly po tom čarovném Arturově bidle, až se obrátil na břicho; prohýbal se rozkoší, když se ocasem zarýval do matrací. Věnoval jsem se té jeho hustě zarostlé roklině mezi dvěma pevnými pahorky. "Už budu," varoval Artur. Rychle jsem jej obrátil zpátky na záda, a jeho úd - mladý a silný, tvrdý a horký, svalnatý a napjatý - jsem držel v ruce, jako bych prosil o něžnosti a polibky.

Artur nepřestával sténat: "Ano, dobře, ach, jak je mi dobře!" Rukama mi zajížděl do vlasů, bloudil jimi kolem šíje. Až konečně zasténal hlasitěji a zalil svůj klín hustým, nádherným semenem. Vrhł jsem se k němu, abych je mohl slízat, ještě čerstvé, horké a bílé a sám jsem si přitom honil ocas, abych za chvíli vytryskl jak vul-

kán na Arturovu opocenu hrud, docela tak, jak si to přál.

Tak začal náš první víkend ve dvou. Můžete si představit, co se dělo dál, až do nedělního odpoledne, kdy se kluci začali vracet. Pokud se pamatují, na oběd do města jsme nešli ani v sobotu, ani v neděli. Až do maturity se nám podařilo bydlet v témže pokoji, po celé čtyři roky. A té situace jsme také maximálně využívali - intenzivně jsme se věnovali sexu, kde se dalo: pod sprchou, v prázdném pokoji a na podzim nejraději v lesíku, místě našeho kouzelného mládeneckého zasvěcení. Jsem přesvědčen, že kdyby nebylo intru, začal bych svůj sexuální život o mnoho později a určitě za mnohem méně příznivých okolností. Prostě, internát je pro gaye-začátečníka tím pravým místem vysněných rozkoší. Samozřejmě za podmínky, že zachová nezbytnou opatrnost a když bude mít to štěstí bydlet na pokoji s někým takovým, jako můj Artur.

**Arturův spolubydlící
(Inacej 10/93; přeložil ljr)**

Znatelně přituhlo a tak není divu, že se fronty čekajících bezdomovců na přespání a večeri před noclehárnami u Armády spásy

fejton

čtyřiceti let dělal v kuchyni velkého automatu, takže hladem netrpěl ani jeho dva psi. Stačil i dobře zpeněžit zbytky jídel peč-

Žijí mezi námi

prodloužily. Věční Ahasveři, z nichž nejméně polovina se štítí jakékoliv práce, zde dostanou teplou večeri, možnost vykoupaní se i s odvšivením a hlavně teplé lůžko. V žádném případě ale nepřijmou k přespání podnapilého. Nedávno mi telefonoval spolužák: "Přijď okamžitě k nám! Nejsem si jistý, jestli jsem mezi žadateli o přespání neobjevil známého pražského gaye-restituenta, nyní milionáře."

Samozřejmě, že jsem okamžitě vyrazil. A opravdu, mezi směsicí holohlavých a již vykoupaných a v čistém ložním prádle sedících u dlouhých stolů, jsem poznal pana X, náramně si pochutnávacího na gulášové

polévce. Službu konající u příjmu mi řekl, že náš ostře sledovaný gay-milionář přišel ve velice ošumělém svrchníku, otrhaných kalhotách a děravém svetru, obutý v plátěnkách bez tkaniček. Pod sprchami byl nejdéle ze všech (ani jsem se nedivil, pečlivě si prohlédnout všechny spolunocležníky na práci). Do jmenného seznamu se přihlásil jménem Novák, občanský průkaz neměl, narozen 1923. Rok narození jediný odpovídal pravdě.

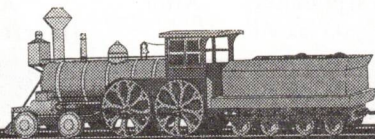
Cestou domů jsem marně přemýšlel, proč majitel dvou činžáků na Královských Vinohradech a vily v Hlubočepích musí předstírat naprostou chudobu. Za totality uplynulých

livě ukládané do kbelíků. Odchod do zaslouženého důchodu odkládal jak šlo nejdéle, aby se přesloužená léta projevila na vyšší penze. Někteří našinci dříve narození jsou "hospodářčkové"...

Ale pro koho, ptám se? Vždyť právě tito gayové díky své lakotě žijí osaměle. To hromadí úspory v bankách, aby tam prorážely strop? Nebo v poslední vůli požadují na městském úřadě, aby jim postavil mohylu z carrarského mramoru?

Jako se nedočkali opravdové lidské lásky, nedočkají se ani té mohyly.

(ZdZ)

Zase jen světla...

*Proč vidím tak často
jen koncová světla posledního vagónu
Chci křičet a nemám odvahu šeptat
Chci zpívat a duši mě kouř
Paní Sparty...A jestli máte ve tvrdém
Ať je ta smyčka kolem krku
pořádně pevná*

*Zase jen káva v nádražním bufetu
Kolik je tady asi po půlnoci
těch cestujících nikam
Ukaž mi ho Ňebud' cimprlich
Dyt' vidím jak ti voči lezou hlady z důlků
Šáhni si To je kláda*

*Jdu a cizí ruce chňapají
a cizí dech páchnoucí pivem šeptá
Pod' ven Vim vo fleku za viaduktem
Pak stejný dech hledá mé rty
Ležím v trávě
Na očima mi letí Metropolitan
A cizí nekonečně cizí tvář
drsná tři dny neholeným strništěm
jako skutečnost všech kterým ujel vlak
ryje mi krvavé brázdy
od šíje dolů
dolů
dolů
a zpět*

J.J.

recenze

PORNO V TOM NEJLEPŠÍM SMYSLU SLOVA

Publikace Jiřího Janička "NAŠLI JSME SE V MLZE", kterou vydala Dagra Communication v r. 1993, obsahuje sedm povídek. Některé z nich již byly dříve zveřejněny v měsíčníku Lambda. Výběr povídek patří snad k tomu nejlepšímu, co v homoerotickém žánru česky vyšlo. Krátká povídka, po které je pojmenována celá brožurka, ani nepatří do kategorie porno. Tato zkratka smutného milostného příběhu ze života však není ani homočervenou knihovnou.

Slovo pornografie v sobě nese hanlivý odsudek - řecké slovo pornos prý znamená něco jako oplzlý, nestoudný a špatný. Ne zcela přesně vymezený pojem erotografie zní mnohem příznivěji (i když může vyjadřovat totéž) a mohl by tedy označovat vyšší, důstojnější (nebo jen cudnější?) kategorii. Je-li většina Janičkových povídek pornografií (a současně jímavým vyprávěním o citu), pak je to dobrá pornografie - otevřená a věcná, jak čtenář-labužník žádá, a přitom na úrovni, jakou žádá kulturnost vyjadřování.

Fotografie, kterými snad měly být povídky ilustrovány, vyprávějí úryvky příběhů, naneštěstí jiných, než líčí povídky.

Janičkovy příběhy jsou cenné mimo jiné svým jazykem. Popisovat erotogenní místa na těle a párovou sexuální gymnastiku slovy, při jejichž přečtení se čtenář neotřese trapností, je umění. Janiček toto umění ovládá. Je to PAN erotograf! (Jen místo "dirky"

možná někdo najde hezčí výraz.) Každému autorovi v tomto oboru hrozí při výběru slov trojí nebezpečí - že sjede do příkopu plebejské vulgárnosti (i když to v přímé řeči může být jen pravdivým odrazem skutečnosti), k čemuž má Janíček daleko; nebo že pojede po drhnuoci krajnici anatomické, fyziologické a psychologické terminologie; nebo že vzlétne do výšin obrazných podobenství, k čemuž má básník Janíček blíže. Mezi těmito třemi propastmi leží bermudský trojúhelník, ve kterém není skoro nic. Autorům věcně erotického žánru nezbyvá než balancovat mezi sprostotou a směšností, mezi žumpou a nebesy.

Snad žádný evropský jazyk nemá v sexuální slovní zásobě frazeologii stylovou rovinu, která by onen bermudský trojúhelník vyplnila. Asi ve všech zemích původně evropské civilizace zakazovalo náboženské pokrytectví a tmářství ve slušné společnosti mluvit (a psát pro ni) o tělesnosti a pohlavnosti.

Výsledkem je, že o ní psát a mluvit (slušně) neumíme a stydíme se. J. Janíčkoví se to však daří. Stane se Vladimírem Páralem svého žánru? Žánru, který literární věda s opovržením odmítá považovat za literaturu. Kdysi ani detektivka nebyla uznávána za umělecké písemnictví.

Škoda, že omezená délka původně časopisecké povídky nutí jejího autora ke zkratce a připravuje čtenáře o další podrobnosti, které by mohly plastičtěji vykreslit děj. Místy máme pocit, že tady v tomto místě redigující propisovačka vyškrtla větu a možná celý odstavec (např. "se vrátil Emil", aniž by byl předtím odešel). Jednu velkou chybu však povídky "Našli jsme se v mlze" mají. Jsou z jiné doby. V dnešní "ejdsové" éře mohou dokonce škodit. Erotografie (nebo chcete-li pornografie) má na lid čtenářský a divácký silný vliv jako vzor, jako návod, přímo jako učebnice. Téměř veškerá u nás dostupná homoerotografie, ať slovní nebo obrazová, však je návodem, jak co nejspolehlivěji dostat á-í-dé-es. (... "až jsem ucítil sladkou příchut' krve.") To, že "tady máš zaručenou zdravou společnost. Takže musíš totéž zaručit ty ostatním," je jenom chabá alibistická náplast.

Nedá se popřít, že bez stříků "krásného voňavého chlapského mléka", "lačně vylizovaných bílých loužiček" a "horkého proudu jeho semene ve mě" by počteníčko přišlo o trochu své šfavnatosti, ale možná, že ukázněný popis řádění safersexuálního by mohl jako vzor předejít několika případům úmrtí na AIDS. Méně je více než nic. A méně je více než smrt.

Kdyby byla lyrická vzpomínka na učňovská léta "Jak to bylo poprvé" nebo následující povídka věrně podle předlohy zfilmována, nemohlo by z ní vzniknout obyčejné akční porno, ale spíše film ve stylu, řekněme, Lásek jedné plavovlásky nebo jiného díla české filmové školy. Všechny Janíčkovy

příběhy a popisy milování, ač krátké, mají vlastní vyhraněný styl a atmosféru tuzemské původnosti.

Teprve v polovině "Drsných strun" je z výjevů v tajném sadomasochistickém mužském klubu cítit cizorodý dovoz. "Drsný sex opravdových chlapů" možná průměrného čtenáře nejen vzruší, ale i vyděsí. Pro nezasvěcence je těžké uvěřit "síle, která nemučí", když o pár odstavců dále je přiznáváno, že "nás bili, kam který dosáhl. Nebylo to příjemné, bolelo to." A že by semeno, roztékající se po kůži, "tlumilo sílu úderů"...? Připomíná to nějakou videokazetu. Kdo ví, zda to bylo líčení zážitku nebo jen představy.

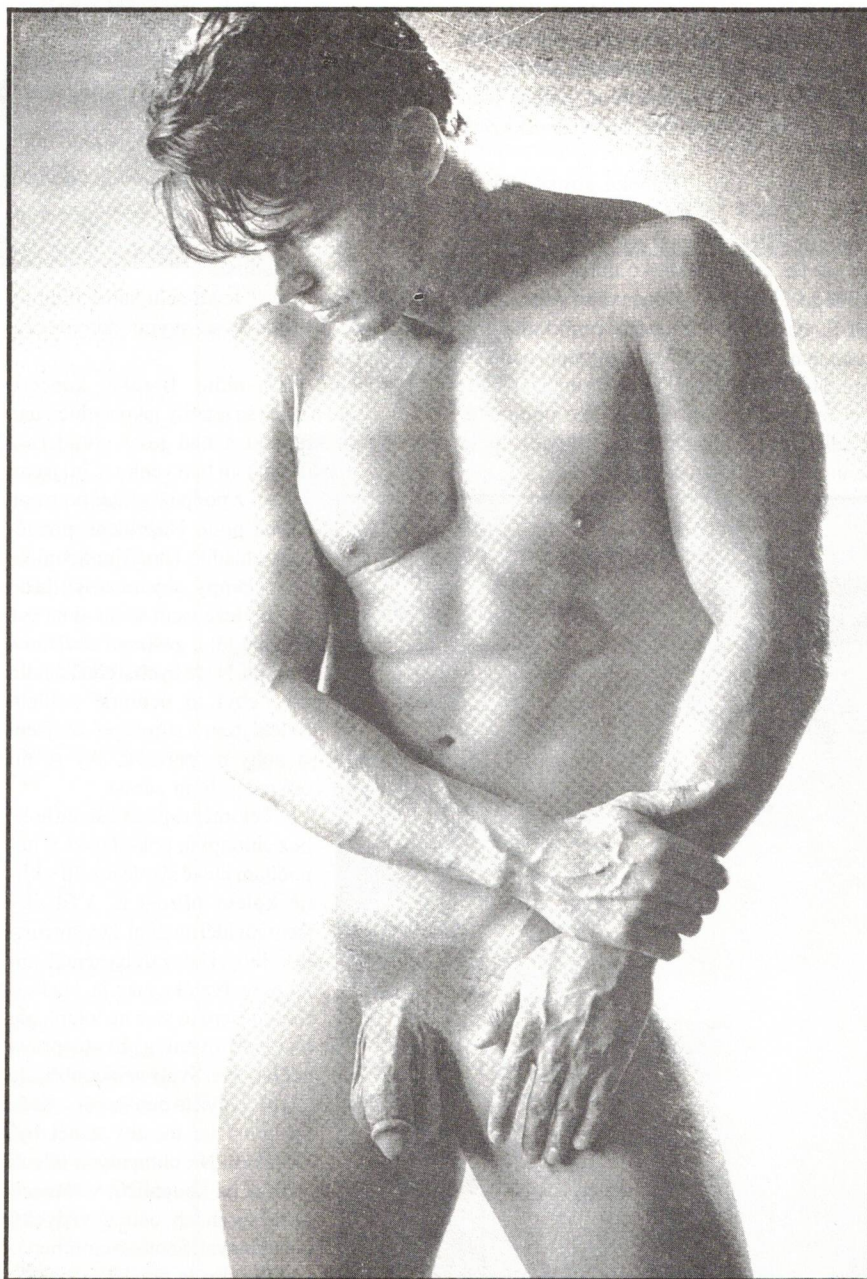
Příběh může vyjadřovat skutečnost, jaká je; nebo skutečnost, jakou by si autor přál; nebo v éře všemocného trhu, jakou by si přál čtenář-zákazník. Sadomasochistický prvek,

pro který většina lidí nemá pochopení, by stál za hlubší vysvětlení hlubším psychologickým rozvedením hrdinových pocitů, i když by třeba nebyl takzvaně akční.

Rádi čteme i o tom, co jsme nezažili, ale většinou přitom chceme věřit, že to, co čteme, je alespoň momentálně pravda, kterou můžeme připustit jako možnou, když už ji nemůžeme přijmout za svou. Dobro prý má zvítězit, ale místo toho zvítězili "jezdci". Máme-li věřit, chceme napřed pochopit. Těchto pár kritických poznámek, které mají být pouze kontrastním pozadím k uznání, jaké u čtenářů sbírka povídek "Našli jsme se v mlze" určitě vzbudí, nechce a ani nemůže setřít krásné zážitky, jaké tyto projevy citu i tělesna přinášejí. Kvalitě kritika nemůže uškodit.

Pane Janíčku, napište nám ještě něco.

(ard)

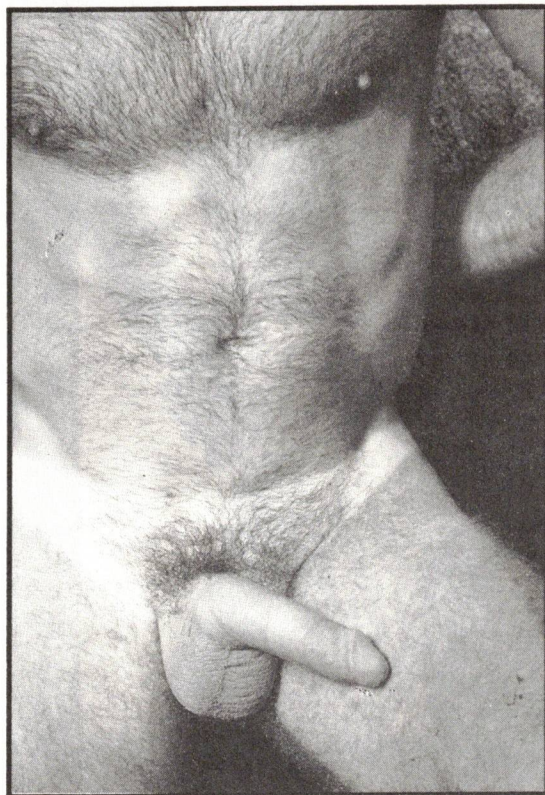

TROPICKÝ ÚPLNĚK

Nevěděl jsem, jestli je větší vedro venku nebo uvnitř. Stál jsem ve dveřích recepce a díval jsem se do údolí, nad kterým se vznášel měsíci, obrovský jako v Labutím jezeře.

Chatový tábor Pod lesem se zavírá. Rekonstrukce. Všechny pobyty skončily, poslední hosté odjeli dnes ráno. Na poslední chvíli se ale musela rekonstrukce nečekaně odložit a šéf rozhodl, že budeme mít otevřeno ještě jeden den. Třeba se ještě objeví nějakí zákazníci. Neobjevili se. Je skoro půlnoc, po silnici projelo nějaké auto naposledy před hodinou a já jsem tu úplně sám. Široko daleko ani noha. Do vesnice je to přes dva kilometry. Jsem tu naprosto zbytečně. Takovéhle služby vždycky dostanu já jako brigádník. No co. Těch pár dní to už vydržím, potom jedu domů a čeká mě dovolená. To byl dneska zase pařák.

Všude je ticho. Hluboké, široké, daleké ticho. Vzduch se skoro nehne. Ve světle úplňku je vidět celé údolí jako ve dne. Jediným světelným zdrojem široko daleko, kam oko dohlédne, je kromě lívancového měsíce bílý nápis na růžovozeleném podkladě nad vchodem do recepce. Mám ho přímo nad hlavou. Slyším, jak do něj vytrvale narážejí bzučící mýry. Znova a znova, jako pominuté. Hladina malého bazénu před chatkami je nehnutě rovná jako skleněná deska.

Práci mám hoto- vou. Co tady budu do rána dělat? Spát se mi v tom vedru nechce.

Sundal jsem si šortky, hodil je na recepční pult a jenom ve slipech jsem si lehl na váleнду v pokojíku hned za recepčí. Pod otevřené okno, abych měl vzduch. A pustil jsem si na sebe šumící ventilátor. Vzal jsem si starší čísla Lambdy a prohlížel jsem si fotky. Některá těla mě z nich docela zaujala. Tebe bych bral, hezouně. Ale ty mě asi ne, co? V tom je ten problém. Co může člověk jako já zažít v téhle z erotického hlediska vyprahlé pustině? Jezdí sem samé rodinky s dětmi. Tatínkové se svými potomečky. Nezájem.

Zapnul jsem rádio. Barokní koncert. Vivaldiho housle se tetelily jako vzduch nad vyhřátou krajinou a nad ještě pořád rozpáleným parkovištěm tam venku. Cítil jsem, jak mi z podpaží sjíždí po trupu kapka potu. Nažehlené prostěradlo chladilo. Otočil jsem stínidlo stolní lampy, aby mi nesvítila do očí, a vleže jsem se díval na své vytáhlé tělo, zešikma osvětlené lampou. Ne že bych si chtěl fandit, ale nebyl to nejhorší pohled. Svlékl jsem si slipy a položil jsem si nohy na peříňák, aby se mi odkrvily. Je to zdravé.

Tělo mám úplně hladké a holé, bez chloupků, pokud ovšem nepočítám husté světlé houští v klíně kolem přirození. Vždycky jsem záviděl mužům, kterým rostly chlupy, i když třeba neměli ani takovou fyzičku jako já. Na kulturistu jsem to sice nedotáhl, ale léta posilování a životospráva udělaly své. Svaly ne sice obří, ale pevné. Když to není horší... Každý nemá na to, aby z něj byl svalovec. Na chlupatých tělech jsem si na koupališti, v šatnách a ve sprchách očima vždycky pochutnával. Samozřejmě nenápadně, jako že nic.

Ventilátor vrčel a příjemně ovíval. Přejížděl jsem si rukama po těle. Vzdychl jsem. Když mě nemá kdo pohladit, musím se hladit sám. Tělo, do té chvíle zlenivělé horkem, zareagovalo. Jako pokaždé. Zapnul se v něm nějaký generátor. Uvědomil jsem si, že mám pohlaví. Zatím ještě měkké, krátké a malé, ale už v něm něco cítím. Za chvíli se ten malý orgán úplně promění. Bloudil jsem si dlaněmi po trupu a hladil si oblé, ploché pahorky prsních svalů. Jak se mi penis zvětšoval, zplihlé skrotum se vyťahovalo nahoru. Namhatal jsem si hroty na prsou. Byly úplně měkké, jakoby prázdné. Párkrát jsem je přejel bříškem prstu a sledoval jsem, jak se vztyčují a tvrdnou. Jako vždycky.

Začíná mi stát. Ještě před chvílí mi jen tak ležel mezi stehny, ale teď už je tak velký a napůl tuhý, že se mi převalil - mazel jeden - do strany na levou nohu, potom na bok a nakonec vlastní vahou přepadl na břicho, žaludem k pupku, až to lehce plesklo. Zvedl jsem hlavu a podíval se mezi nohy. Ve světle stolní lampy, která stála za mnou jako reflektor, jsem viděl, že jeho rudorůžová hlava už vyklouzla z předkožky skoro celá. Nikdy mě nepřestalo bavit prohlížet si své tělo a své pohlaví, ačkoliv ho znám skoro už nazpaměť a pubertu mám ve svém věku rozhodně dávno za sebou. Inu příroda... Škoda, že se mi nikdy nevytáhne až na pupek. Mírně se nadzvedl nad břicho. A to jsem na něj ještě ani nesáhl. Žíly mám na něm naběhlé, pyj se lehce zachvívá. Tepe v něm krev.

Tvarem připomíná tlustý, pružný párek.

Ve šterbince na špičce žaludu se leskne kapka. Zhluboka jsem se nadechl. Lehce jsem se dotkl citlivého povrchu obnaženého žaludu a palcem zhora a ukazovákem zdola pomalu přejíždím po ztuhlém dřívku až dolů k jeho kořeni do chumáče chloupků. Ukazovákem jedu ještě níž. Varlata mi leží přitážená po stranách pyje - šourek najednou skoro nemám - a sjiždím prsty po spodní straně tvrdého, pružného válečku až mezi stehna. Tam se to prý jmenuje perineum. Takové krásné slovo, dráždivé a smyslné. Opakuji si to slovo, i když to nemá žádný význam, ale mně se to líbí.

Válec, nahmatatelný jen zdola mezi stehny, mizí uvnitř mužského těla až úplně vzadu u sedacích svalů. Ukazovákem si zajíždím mezi hýždě, nahmatám teplý vlhký otvor, stažený a uzavřený, tajný a zakázaný. Jsem tam úplně mokrý potem...

Otřel jsem si prsty papírovým kapesníkem a obemknul jsem svůj tuhý kolík celou dlaní. Ještě jednou si druhou rukou pohladím prsní bradavku (jak trapné slovo!). Malá špička uprostřed růžovohnědé elipsy je stále vztyčená. A jde se na věc. Erekcce už je maximální. Na prsou i mezi nohama. Mačkám si masitý úd a pomalu sjiždím dlaní dolů ke kořeni pyje, až se celá předkožka stáhne dozadu přes hlavičku a obnaží rudý krček za ní. Potom pomalu jedu dlaní nahoru a dívám se, jak palec a ukazováček, tvrdě objímající ten teplý kúl, přehrmuje předkožku přes žalud zase zpět, až v ní nakonec skoro celý zmizí.

Když jede ruka podruhé dolů jako válec po pístu, roztírá shrnovaná předkožka lepkavou kapku po celém žaludu, takže je po několika takových pohybech lesklý jako čerstvě olíznutá malinová zmrzlina. A znova nahoru. A dolů... Nejprve pomalu, potom rychleji. Zmocňuje se mě vzrušení. Slast mě nutí roztáhnout nohy. Zavírám oči, ležím na zádech s hlavou zakloněnou. Ohýbám nohy v kotních jako fajfky, zachvacuje mě křečovitá rozkoš, tlačím patami do vzduchu. Svaly na nohou mam napnuté, hýždě se mi tisknou k sobě. Pohybují rukou stále rychleji. Teď už dýchám jako pumpa ... aach - už se to blíží...

Překřídím nohy a sevřu si pěst mezi stehny. Áááá!!! Výbuch! Extáze! Trubicí penisu projíždí nezadržitelný tlak. Lepkává šťáva stříká a rozlévá se mi na břicho a na prsou, tělem zmítá ostré škubnutí.

Extáze opadáva, přesto stále stříkám. Křeč pomíjí. Uvolnění. Oddechují. Tělo mám mokré, prsty lepkavé. Utírám si břicho, prsa i ruce. Cítím se vyčerpaně, penis měkne. Vykoupat se půjdu až za chvíli. Ležím bezvládně, je mi příjemně. V tom docela blízko vedle mne slyším: "...Ehm... promiňte, máte nějaké volné lůžko?"

Podíval jsem se ke dveřím, za kterými byla recepce. Byly zavřené. Zato v okně přímo za mou hlavou, snad metr ode mě (!) se zvenku dovnitř díval nějaký člověk! Měl jsem blízko k infarktu. Děs a hrůza mi sevřely vnitřnosti. Chtěl jsem se vymrštit z válendy, ale místo toho jsem spadl po zádech na zem

a pořádně se uhodil do hlavy. "Auvajs!" Svíjel jsem se na zemi bolestí, držel se za hlavu a kvílel: "Do hajzlu! To snad není možný... to se mi jen zdá..."

"Ajaj. Nestalo se vám nic?", ozvalo se za oknem. Než jsem stačil něco říci, člověk zmizel. Určitě obejde roh a půjde dovnitř. V mžiku jsem byl na nohou, vypnul jsem rádio a slyšel jsem, jak vchází do recepce. Uvědomil jsem si, že jsem úplně nahý. Popadl jsem první noviny, které mi padly do ruky, a dal si je před sebe, abych aspoň trochu schoval svou nahotu. Jako by se tím ještě dalo něco zachránit! Jak dlouho za tím oknem stál? Viděl něco? "Proč jste něco neřekl?", zabručel jsem ozpačitě a hledal svoje slipy.

"Přece vás nebudu vyrušovat při takové důležitě činnosti," opáčil příchozí a chápavě se usmál. Hrklo ve mě. Tak viděl... Asi všechno! "Nehledáte náhodou tohle?" zeptal se a podal mi z pultu moje šortky. "Už nikam nespěchám, tak jsem počkal, až...no, až budete hotov," pokračoval ten člověk. Polkl jsem naprázdno. Do háje! Takový trapas! "Hmm, to je kus chlapa. Pěknej, pěkněj," řekl uznale, naklonil hlavu a zahleděl se na noviny, které jsem držel dosud před sebou. Podíval jsem se, co to vlastně držím za papír, a utrpěl jsem další menší šok. Byla to LAMBDA s velkým mužským aktem ve velmi vyzývavé pozici. Honem jsem ji schoval pod pult. Tím

pádem jsem se ovšem před ním ocitl jako Adam. A on, místo aby se taktně díval jinam, na mě klidně zírá..." Ale tohle už jsem četl. To není nové číslo, že?", prohodil, jako by se vůbec nic zvláštního nedělo, zatímco na mě všechno, co řekl, působilo jako série střídavě horkých a studených sprch. On se ovšem zřejmě výborně bavil.

Rychle jsem si natáhl šortky. "Já nevěděl, že jste tady. Kde jste se tu vzal tak pozdě?", zeptal jsem se trochu naštvaně, ale hlavně zahnaně.

"Tady nikdo nebyl, tak jsem to obešel a za rohem jsem viděl, že se v tom okně svítí. Nezlobte se. Chci pokoj, máte?"

"No jistě... Přistřel jsem při-

hlašovací lístek.

Vyplňoval ho a já si ho prohlížel. Měl na sobě ustříhané krátké džíny a rozhalenou košili bez rukávů. Stejně starý jako já, obličej klukovský, tělo často týrané v tělocvičně, svalstvo vypracované. Pro svalovce jsem měl vždycky slabost. Když vycítil, že si ho prohlížím, zvedl hlavu od psaní. Rychle jsem řekl: "Chatka číslo čtyři."

Kdybych se nestyděl, nechal bych na něm oči. Byl totiž nádherně chlupatý a to se mi moc líbí! Svalnatý a hlavně chlupatý! Hrudník měl tmavě porostlý až nahoru ke klíčním kostem. Řetízek obkružující krk mu do jeho tmavého porostu zapadl jako do huňaté trávy.

Když jsem mu podával klíč od chatky, neušlo mi, že i on si mě pátravě prohlíží. Bylo mi, jako by mě někdo ohmatával.

"Díky."

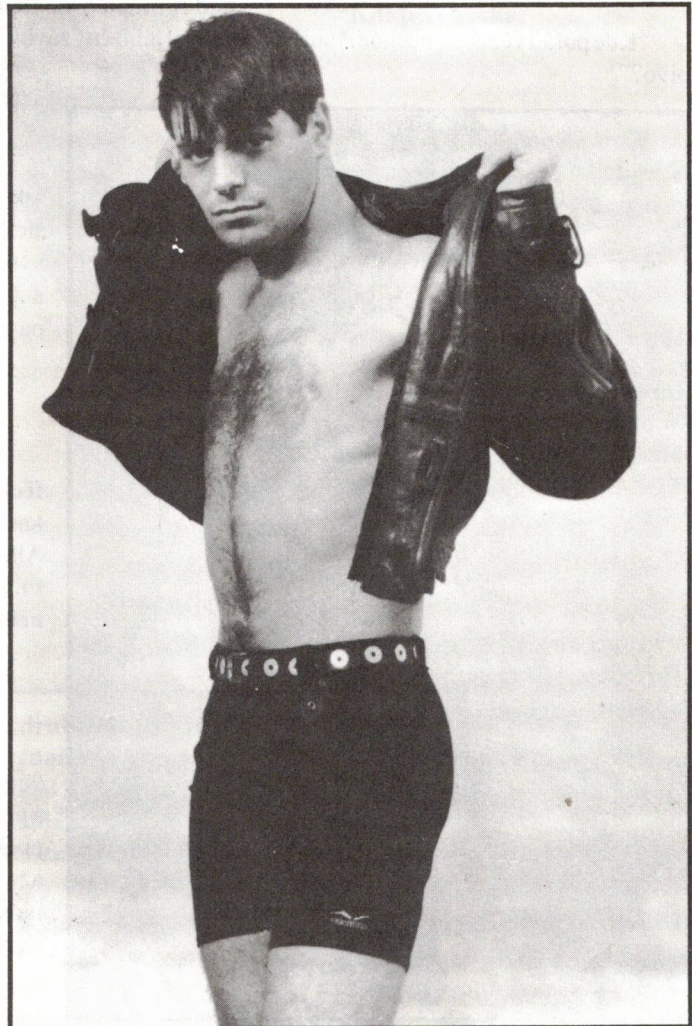
Otočil se ke dveřím, ale na prahu se zastavil. "A že jsem tě viděl, z toho si nic nedělej. Bylo to zajímavý. Já si to dělám skoro stejným stylem jako ty. Dobrou noc."

Nezmohl jsem se na slovo.

Zvedl ruku a gestem hvězdy mi rozšafně pokynul na rozloučenou. Poslouchal jsem omámeně jeho kroky, vzdalovaly se k chatce číslo čtyři...

(pokračování příště)

Slavomil Napsal

Smějte se s námi

“Co děláš zítra odpoledne?”

“Chystám se na fotbal, jenže partner chce do kina.”

“Tak ti v tom biografu přeju dobrou zábavu!”

Jirka si stěžuje: “Lidi o mě rozšiřujou samý lži.”

“Buď rád, že neříkaj’ pravdu!”

Soutěžící o gay mana hodnotí porotu:
“Divný složení, samej odborník a žádněj kámoš.”

“Kde pořád vězíš, že nechodíš ani na pivo?”

“V dluzích, kamaráde.”

“Tak jsem byl za svým Vaškem ve špitále; asi tam bude dlouho.”

“To ti říkal doktor?”

“Ale ne, ale když jsem viděl ty lapiduchy...”

“Ten jeho mladej už pracuje?”
“Ještě ne. Ale už vydělává.”

V kanceláři počítačové seznamky:
“Chtěl jste poznat někoho jemného, poddajného a sladkého. Počítač vám vybral jablečný závin.”

Gay si zjednal detektiva: “Chci, abyste sledoval toho mýho s tamtím brunetem a zjistil, co ten ohava na tom mým vidí!”

“Co mi nejvíc na těch mladejch klukách vadí,” povídá pan Albert zahořkle, “je to, že už k nim nikdy nebudu patřit.”

“Tuhle jsem šel večer přes Letnou a přepadli mě tři chlapi. Bil jsem se jako lev, až musela nakonec jednoho odvézt záchranka.

“A koho?”

“Mě.”

Partnerská hádka spěje k vrcholu:
“To je teda už úplnej konec! Můžeš si najít ještě blbějšího, než jsem já!”

“Tak to už půjde těžko!”

“Je ten tvůj nový přítel vůbec diskrétní?”

“Až moc! Chodím s ním už měsíc a ještě nevím, jak se jmenuje!”

Dva postarší gayové sedí na lavičce v parku a vidí procházet okolo dva zajíce.
“Řeknu ti, Franto, kam se hrabou naše investiční fondy na ty jejich tělesný!”

“Co to bylo, prosím tě, včera u vás za kravál?”

“Nic, nic, jen jsem trochu překvapil... návštěvu.”

“Tys toho chlapa zmlátil?”

“Ale vůbec ne, on se schoval do skříně, ten můj za ním zabouch’ a on tam začal strašně řvát.”

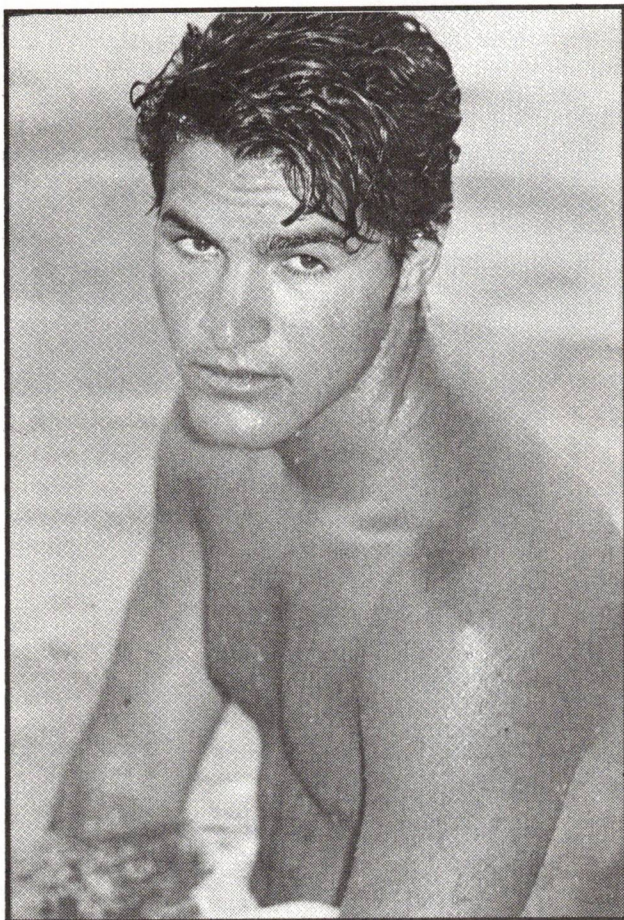
“A proč?”

“To víš, preventivně jsem tam rozsypal připínáčky...”

V posteli: “Nakupuju, vařím, peru, žehlím, uklízím... tak bys moh’ aspoň tím zadkem zavrtět?!”

“Ten tvůj vypadá v tom novým obleku nějak větš!”

“To přeci není nověj oblek, ale nověj partner!”

“Hele, je to pravda, že na něm máš bradavici?”

“Jo, mám, ale ten tvůj je teda děsná drbna!”

V sex shopu: “Tohodle nafukovacího paňáka nechci, radši bych nějakýho, co už někoho měl...”

“Tak mám pro tebe dvě zprávy: jednu dobrou a jednu špatnou.”

“Začni radši s tou špatnou!”

“Ten tvůj dá teda fakt každému.”

“A ta dobrá?”

“Každěj si to moc pochvaluje.”

“Nedělal jsem moc velkéj kravál, jak sem se to v noci vracel?”

“Tak tichýho jsem tě jakživ nezažil. Ale ty tři, co tě přinesli, hrozně dupali a třískali dveřma.”

“Jak se tak vracívám domů, ten můj mi dokáže úplně zkazit náladu. Vždycky se tak významně koukne na hodinky.”

“To bych ještě snes’. Jenže ten můj se dívá na kalendář...”

Opat vysvětluje novicovi: “Když na tebe přijdou hříšné myšlenky, vez, že v této místnosti otevřeš tato dvířka a zjeví se ti krásný mužný ocásek, se kterým můžeš provádět, co budeš chtít, každý den mimo úterý!”

“A proč mimo úterý?”

“To tam bude ten tvůj!”

Přijde pacient k lékaři a stěžuje si, že se mu nechce postavit. Lékař ho prohlédne, pohraje si mu s ním a ten se postaví jako svíce.

“Pane doktore, on stojí, ale nechce vystříknout!”

Lékař mu ho vyhoni až mu mohutý střík zalepí brýle.

“Ale pane, měl stát, stojí vám, měl

stříkat, stříká, tak co ještě chcete?”

Nato pacient: “Ještě pus, pane doktore!”

“Ten můj je pořád na mol.”

“To ten můj je spíš jako mol!”

???

“Všecko prožere.”

Partner vyčítá druhému: “To jsme spolu teprve pár týdnů a ty jsi pořád v hospodě! Co tam děláš?”

“Já jenom vykládám kamarádům, jak jsem s tebou šťastnej.”

V baru: “Co seš takovej smutnej a obracíš to do sebe jak automat?”

“Ale, vrátil jsem se ze služebky a našel starýho v ložnici s nějakým Anglánem.”

“A cos mu řek’?”

“Co sem mu tak moh’ asi říct, když anglicky neumím...”

Dva nad skleničkou: “Čeho by ses spíš zřeknul, vína nebo chlapů?”

“No, to by záleželo na ročníku.”

Partner se rozčiluje: “S tebou už to není k vydržení. To se musíš každěj pátek tak ožrat?”

“Když se ti to teda nelíbí, tak co takhle třeba v sobotu?”

“Za ten chlast jsem toho svýho tak zjezdil, že tři dny nepromluvil. Až jsem o něj dostal nakonec strach. Bohudík, včera se konečně ozval.”

“A co řek’?”

“Kde je vejvrtka?”

“Už máš zase nakoupíno? Jak jsem byl včera šťastnej, žes byl střízlivej!”

“Já tě úplně chápu. Ale teď pochop, že dneska je zase řada na mě, abych byl šťastnej!”

“Promiň, miláčku, že jsem se tak zdržel. Potkal jsem kluky a někdo, už nevím kdo, navrhl uspořádat soutěž, kdo víc vypije.”

“Hm, chápu. A kdo byl druhej?”

Venca se vrátil z flámu a pořád se tak divně motá po bytě. Nakonec volá: “Takhonem, miláčku, kdy už mi konečně začneš nadávat? Pořád nemůžu najít postel!”

Jirka lomcuje uprostřed noci partnerem: “Probuď se, no tak! Někdo vlez’ do předsíně!”

“Cože? No zaplať pán bůh, že to nejsem já, to bys zase měl řeči!” (ljr)

seznámení

- 35 y.o. gay, handsome and healthy looks for honest young friend. Possible to spend holidays in my house. Write with photo to: Josip Klaric, O.F.Selje 81, 44000 Sisak, Croatia.
- Nice Russian gay 23/162/52, fun loving, affectionate, seeks good-looking guys, 20 - 30, for corresp. Write in English, Russian with photo. Sergey Vesnin, post. rest., 190000 Russia.
- Gay contact worldwide! Service neat and discreet! Join "Adrian Club International" Don't waste time. Adrian brings you together. Adrian C.I., Trpimirova 9, 57000 Zadar, Croatia.
- Hands., attr. gay, 35, 183, 78 seeks gay-friends, real friendship and more. Please send a letter in Germ with photo. Peter Bodenstedt, Stuttgarter Platz 11, 10627 Berlin, FRG.
- Gay attractive boy, 22, seeks contacts with other gay or bi guys, varied interests, exchange of visits a possibility! Photo ensures mine: Paolo Cowan, 11 Vale Lodge, Perry Vale, London SE23 2LG, UK.
- Pár žijící ve Švýcarsku (Čech a Španěl 50/53) hledá písemný styk s někým z Prahy. Pozdější seznámení možné. Možno psát německy i česky. Zn. 1/94
- Chcete se seznámit s někým ze zahraničí? Er sucht ihn! Die wohl grösste intern. GAY-

Partnervermittlung. Kostenlose Teilnahme möglich. Infos: M&M Partnerservice, Box 1722W, 30017 Hannover, Germany

- Dutch gay (34/190/85), likes to write with boys, from 21 yrs, all over the world. Many interests like music, travel, writing, etc. Photo? Wil Zenhorst, P.O.Box 1673, 1000 BK Amsterdam, The Netherlands.
- Italian gay 26/185/75, very handsome, seeks a nice, slim, fair boy max 22, with long hair for love, friendship. Please send photo. C.I. 20572979 F.P. 20014 Nerviano (MI), Italia.
- Gay English-Canadian male, 38, into music travel fun, seeks younger gay penfriends. Please write to Steve Newman, Residence, Coppets Wood Hospital, Coppets Rd, London N 10 1JN, UK.

PŮZNÉ

- ZO LAMBDA BRNO pořádá 3. pomlaskovou diskotéku ve vinárně hotelu "Palác" v Olomouci v neděli dne 3. dubna 1994 od 20 hodin. Srdečně Vás zveme! Miroslav
- Redakční kolektiv Lambdy hledá dobrovolné a ochotné spolupracovníky, příležitostné autory, pomocníky při distribuci, soukromé prodejce tiskovin, fotografy pro občasnou spolupráci. Telefonická domluva vítána. Pište na adresu redakce.

● INTERNATIONAL GAY & LESBIAN HUMAN RIGHTS COMMISSION - San Francisco

Vážení přátelé,
píšeme Vám jménem organizace IGLHRC

(Mezinárodní komise pro lidská práva gayů a lesbiček), která provádí Projekt pro dopisování "Západ/Východ" ("East/West Pen Pal Project"). Chceme rozvíjet naše styky i ve Vaší zemi.

Cílem projektu je spojovat lidi střední a východní Evropy s kamarádkami a kamarády na Západě, hlavně USA a Kanadě, s kterými si mohou dopisovat. Doufáme, že budete ochotni pomáhat v reklamách v gay tisku rozšiřovat zprávy o tomto projektu.

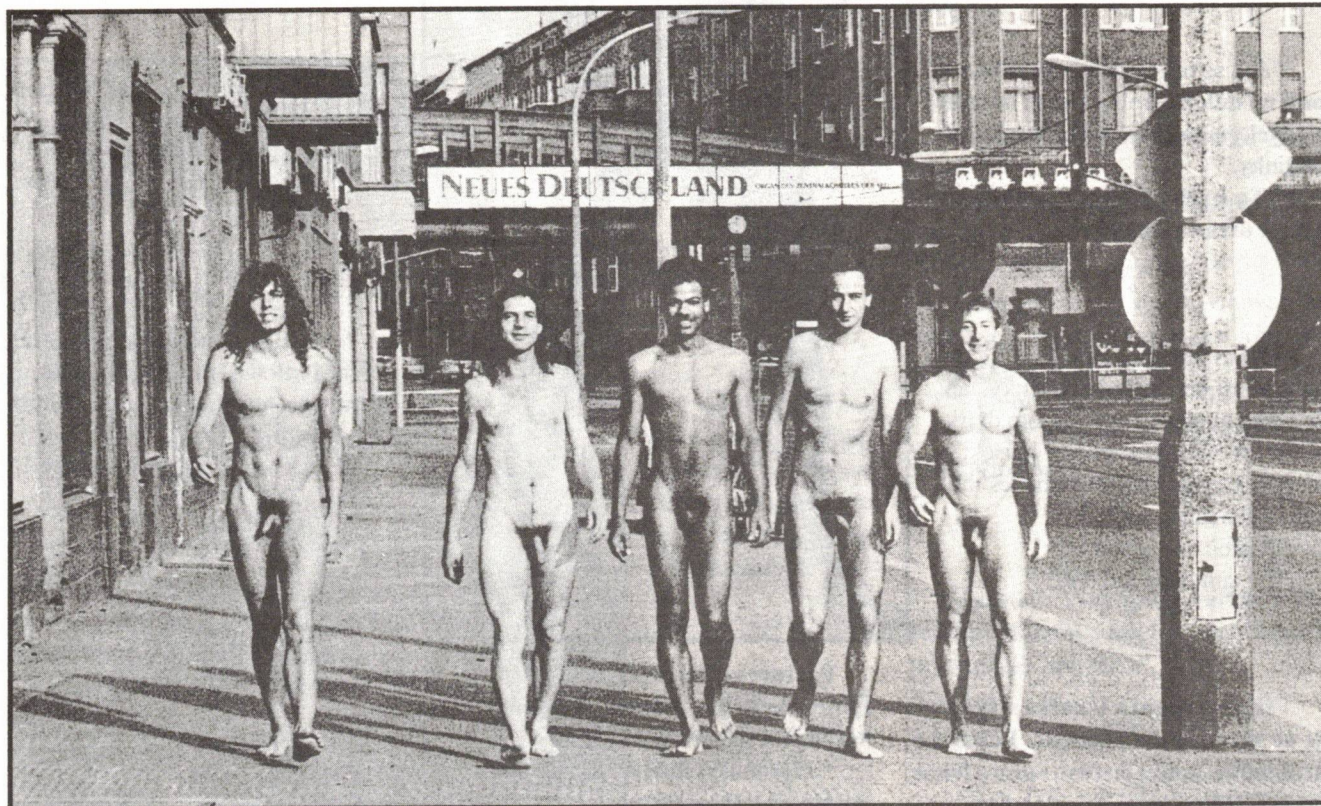
Každý, kdo má zájem o dopisování, necht napíše na naši adresu (viz níže). Požadujeme, aby nám v dopisu krátce pověděl něco o svých zájmech a svém životě. Rádi poskytneme každému účastníkovi překlad prvního dopisu z češtiny do angličtiny, ale nemáme bohužel pracovní sílu, abychom jim překládali další dopisy. (Zatím málo lidí u nás umí Váš jazyk). Spojili jsme už víc než 250 lidí se zahraničními přáteli.

Ze zkušenosti víme, že Vaši zahraniční kamarádi budou mít velký zájem o Českou republiku, a že se těší na výměnu zkušeností a zpráv o životě v těchto zemích. Někdy dostáváme dopisy s prosbou o pomoc v emigrování do Spojených států, v čemž bohužel ani my ani naši američtí korespondenti nemohou poskytnout žádnou pomoc.

Vítáme všechny Vaše dopisy.
Srdečně Vás zdraví

Carleton Myles Bulkin, Pat Sweney,
Neil Bermel, IGLHRC Pen Pal Project

Adresa: IGLHRC, 514 Castro Street, San Francisco, California 94114 USA

LAMBDA - vydává redakční kolektiv. Adresa redakce, příjem předplatného, inzerátů a příspěvků: LAMBDA, box 13, pošta 10, Černokostelecká 20, 100 00 Praha 10. Za pravdivost a původnost příspěvků odpovídá autor. Příspěvky nejsou honorovány. Redakce si vyhrazuje právo na redakční a stylistické úpravy textu. Příspěvky nemusí být vždy souhlasné se stanoviskem redakce. Distribuce vlastní sítí. Přetisk jakýchkoliv textů z Lambdy bez svolení redakce je zakázán. Reg. č. 46 824.